อ้อมล้อมต่อมคำ

เรื่อง อรพิน ลือพันธ์
ภาพประกอบ ทรงชัย สมปรารถนา

วรรณกรรมเยาวชนพื้นบ้าน ภาคเหนือ

อ้อมล้อมต่อมคำ

เรื่องโดย อรพิน ลือพันธ์

ภาพโดย ทรงชัย สมปรารถนา

TK park อุทยานการเรียนรู้

อ้อมล้อมต่อมคำ

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-287-817-7

ผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษาคณะบรรณาธิการ

รศ.ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล นายเจริญ มาลาโรจน์

คณะบรรณาธิการอำนวยการ

นางทัศนัย วงศ์พิเศษกุล นางสาวเฉียดฉัตรโฉม ปริพนธ์พจนพิสุทธิ์
นายวัฒนชัย วินิจจะกูล นางสาวนันธนา เจริญภักดี

คณะบรรณาธิการดำเนินงาน

รศ.สุกัญญา สุจฉายา ผศ.ดร.ชลภัสส์ วงษ์ประเสริฐ
นายเรืองศักดิ์ ปิ่นประทีป นายณัฐพร ศรีมุกด์

เรื่อง	อรพิน ลือพันธ์
ภาพ	ทรงชัย สมปรารถนา
พิสูจน์อักษร	นันท์ธนัตถ์ จิตประภัสสร อารีณะ วีระวัฒน์
พิมพ์ครั้งที่ 1	พฤศจิกายน 2551
จำนวนพิมพ์	3,000 เล่ม
ราคา	130 บาท

เจ้าของโครงการและดำเนินการจัดพิมพ์

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)
สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี

ส่วนบริการ อาคารเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 8 Dazzle Zone

โทรศัพท์ 0-2257-4300 โทรสาร ต่อ 125
ส่วนสำนักงาน 999/9 อาคารสำนักงานเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 17
ถนนพระราม 1 โทรศัพท์ 0-2264-5963-65 โทรสาร 0-2264-5966
www.tkpark.or.th

ดำเนินการจัดทำต้นฉบับ

มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็ก โทรศัพท์ 0-2805-0202 โทรสาร 0-2805-1308
www.thaibby.in.th

ออกแบบรูปเล่ม จัดพิมพ์ และจัดจำหน่าย

บริษัท แปลน ฟอร์ คิดส์ จำกัด โทรศัพท์ 0-2591-8033
www.planforkids.com
เหมาะสำหรับเด็กอายุ X ปี

คำนำ

ในการจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ภูมิภาคต้นแบบแต่ละภาคนั้น สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) ได้มีการเตรียมการคู่ขนานกันไปทั้งด้านกายภาพและเนื้อหาสาระ กล่าวคือในระหว่างที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำลังปรับปรุงหรือก่อสร้างอาคารสถานที่สำหรับห้องสมุดมีชีวิตในรูปแบบอุทยานการเรียนรู้ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ก็ประชุมหารือกับบุคลากรในท้องถิ่นและร่วมกันคัดเลือกหนังสือ ดนตรี และกิจกรรมต่างๆ ไปพร้อมกัน เพื่อเตรียมการด้านหนังสือและสื่อต่างๆ ซึ่งถือเสมือนเป็นจิตวิญญาณของห้องสมุด

โครงการนิทานพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมการทางด้านเนื้อหาสาระ ด้วยเล็งเห็นว่าเรื่องเล่าในแต่ละชุมชนมีทั้งสาระ ความสนุกสนาน และจินตนาการสืบทอดกันมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำลึก มีความหมายต่อการเชื่อมโยงวิถีชีวิต วัฒนธรรม และการดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับ แม้จะเป็นเรื่องเล่าเฉพาะกลุ่มชนในพื้นที่ แต่สาระที่แฝงอยู่ในเนื้อหาเรื่องราวของนิทานนั้นคือคติสอนใจ ซึ่งเป็นความรู้สากลที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกหนแห่ง

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ จึงมอบให้มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็กเป็นผู้ดำเนินการประสานงานกับปราชญ์ชาวบ้าน นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ร่วมกันคัดเลือกนิทานเรื่องเล่าพื้นบ้านที่มีคุณค่า มีอิทธิพลต่อความคิดและจินตนาการของเยาวชนในทางสร้างสรรค์ นำมาเรียบเรียงและจัดทำภาพวาดประกอบขึ้นใหม่ เพื่อจัดพิมพ์เป็นหนังสือที่มุ่งเสริมสร้างจินตนาการให้อ่านง่ายและเพลิดเพลิน โดยหวังว่าจะเป็นสื่อจูงใจให้เด็กและเยาวชนทั่วไปสนใจและรักการอ่านมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถนำไปประกอบการเล่านิทานในครอบครัว โรงเรียนและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นการภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกเหนือจากบทบาทในฐานะผู้จุดประกายแนวคิดห้องสมุดมีชีวิตในประเทศไทย ให้เป็นพื้นที่แสวงหาความรู้ในบรรยากาศการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และทันสมัยแล้ว สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ยังจะได้ทำหน้าที่ปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านแก่เด็กและเยาวชน บนพื้นฐานของความเคารพและภูมิใจในภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่น เสริมสร้างการยอมรับความแตกต่างหลากหลายและใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหา อันจะนำไปสู่สังคมสันติสมานฉันท์ในที่สุด

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้

สารบัญ

หนึ่ง ๑ กำเนิดต่อมคำ 7

สอง ๒ เกาะมหัศจรรย์ 23

สาม ๓ กลับบ้านเรา 33

สี่ ๔ สะพานเงิน สะพานทอง 43

ห้า ๕ ต่อมคำเผยตัว 53

หก ๖ ปริศนา พระอินทร์ 65

เจ็ด ๗ แก้ปริศนา 79

แปด ๘ ชัยชนะ ของต่อมคำ 95

TK park อุทยานการเรียนรู้

TK park
อุทยานการเรียนรู้

เกร็ดความรู้

ในวรรณกรรมเยาวชนภาคเหนือ จะใช้ตัวเลขขึ้นต้นแต่ละบทเป็นตัวเลขในภาษาล้านนา เรียกว่า **เลขโหรา**

ภาษาล้านนา หรือ**คำเมือง**

เป็นภาษาประจำราชอาณาจักรล้านนาที่สันนิษฐานว่าเกิดขึ้นมานานนับพันปี ใช้กันในภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย เรียกว่า "ดินแดนล้านนา" หมายถึง 8 จังหวัด คือ เชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน ลำปาง พะเยา แพร่ น่าน และแม่ฮ่องสอน

ตัวเลขในภาษาล้านนามี 2 แบบ คือ **เลขในธรรม** หรือ**เลขใน** ใช้ในการเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับภาษา และวรรณกรรมทางศาสนา มักเขียนบนใบลาน อีกแบบหนึ่งคือ **เลขโหรา** ใช้เขียนบอกจำนวนทั่วไปและการคำนวณโหราศาสตร์

เลขโหรา ๑๑ ๒๑๑๓๙๗๘๑๐

เลขในธรรม ๑๑๒๓๔๕๖๗๘๙๐

เทียบตัวเลขไทย ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๐

บท

๑ หนึ่ง

กำเนิดต่อมคำ

TK park อุทยานการเรียนรู้

๑๙๒

กำเนิดต่อมคำ

ณ เมืองพาราณสี ยังมีครอบครัวผัวเมียยากจนคู่หนึ่ง ปลูกบ้านอยู่ท้ายเมือง

“อยู่กับพี่ ลำบากหน่อยนะจันทร์ พี่ไม่ใช่คนมั่งมีเหมือนผู้อื่น” ผู้ผัวเอ่ยขึ้นขณะเตรียมดินปลูกพืช

“ไม่เป็นไรดอกพี่ ฉันทนได้ ขอเพียงให้พี่รักฉันจริง” นางจันทร์ ผู้เมียกล่าวตอบ แล้วพูดต่อไปอีกว่า

“หากเราทั้งสองขยันทำนาทำสวน สักวันเราคงลืมตาอ้าปากได้เป็นแน่”

“พี่ก็หวังเช่นนั้น”

สองผัวเมียช่วยกันทำนาและปลูกพืชผักด้วยความอดทนและขยันขันแข็ง ประพฤติตนอยู่ในศีลในธรรม มีจิตใจเมตตา ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

“ปีนี้ข้าวเรางามให้ผลดี ถ้าขายเราคงได้กำไรนัก” ผู้เป็นผัวพูดขึ้นเมื่อเห็นข้าวดกออกรวงมากมาย

TK park อุทยานการเรียนรู้

"จริงอย่างที่พี่ว่า เราจะได้มีเงินมาก ๆ ไปทำบุญทำทานกัน" นางกล่าวตอบด้วยน้ำเสียงดีใจ

"แล้วเราก็จะได้มีเงินเก็บ เผื่อวันหนึ่งลูกเราเกิดมา เราจะได้เลี้ยงดูได้ดี"

คืนวันหนึ่ง ขณะที่นางจันทร์กำลังนอนหลับสนิท ได้ฝันเห็นกบน้อยตัวหนึ่งกำลังกระโดดกระดึ๊งกระดึ๊ง อยู่บนพื้นหญ้า

แต่เพียงพริบตา เจ้ากบนั้นกลับดีดขา ถีบตัวขึ้นอย่างแรง แล้วเหาะเร็วปานจรวด พุ่งพรวดไปที่ดวงจันทร์กลมโต

แล้วเจ้ากบน้อยก็ค่อย ๆ กัดกินขอบดวงจันทร์ไปทีละนิด ทีละนิด นางจันทร์ได้แต่พินิจดูด้วยความอัศจรรย์ใจ

ยังไม่ทันที่นางจะคิดเห็นประการใด เจ้ากบกินจันทร์ตัวนั้นได้ก็หล่นตุ้บมาฟุบที่ยอดอกนาง

"ว๊าย...กรี๊ดดดดดดด..." นางจันทร์หวีดร้องเสียงดัง สะดุ้งตื่น ใจเต้นตูมตาม

"จันทร์เป็นอะไร เกิดอะไรขึ้น" ผู้ผัวถามอย่างห่วงใย นางจึงเล่าความฝันดังกล่าวให้ผัวรักฟัง เจ้าผู้ผัวได้ยินเช่นนั้นก็กล่าวขึ้นว่า

"จันทร์ไม่ต้องกังวลไป ถ้าฝันเช่นนี้ พี่ว่ามันเป็นเรื่องดีนะ จันทร์อาจจะโชคดีก็ได้ ใจเย็น ๆ เถอะ"

ถัดจากความฝันดังกล่าวไม่นานนัก นางจันทร์ก็ตั้งท้อง สองผัวเมียดีใจยิ่งนัก เพราะเขาทั้งสองอยู่กินกันมานานแต่ยังไม่มีลูก

"ไชโย...เรากำลังจะมีลูกแล้ว จันทร์อยากได้ลูกสาวหรือลูกชาย"

"อย่างไรก็ได้ ไม่ว่าลูกเราจะเกิดมาเป็นเพศใด รูปจะดีจะงามมากน้อย

เพียงใด ฉันก็รักลูกฉัน”

“จริงอย่างที่จันทร์พูด ขอให้ลูกเราเกิดมาแข็งแรง ปลอดภัย ว่าแต่ต่อไปนี้ จันทร์ไม่ต้องออกไปทำงานหนัก ๆ แล้วนะ และถ้าจันทร์อยากกินอะไรก็บอกพี่ พี่จะไปหามาให้” ผัวบอกนางด้วยความห่วงใย

นับแต่นางจันทร์ตั้งท้อง ผัวของนางยิ่งขยันทำนาทำไร่มากขึ้น ทั้งยังหมั่นเสาะหาของดีของถูกปากมาให้กิน แต่นางกินได้เพียงผลไม้หวานเท่านั้น

“ชะรอย ลูกเรานี้คงเป็นผู้มีบุญมาเกิดเป็นแน่แท้ จันทร์จึงไม่กินเนื้อสัตว์” ผู้ผัวคิดคำนึงในใจ

แต่แล้ววันหนึ่งขณะที่ผู้ผัวเดินกลับบ้าน งูร้ายตัวหนึ่งกำลังเลื้อยอยู่ริมคันนา และด้วยความรีบเพื่อให้ถึงบ้านโดยไว เท้าของเขาเหยียบถูกหางงูตัวนั้น

“เฮ้ย!!!...!!!..” เขาร้องได้คำเดียว ก็ทรุดลง งูฉกกัดที่ขา พิษร้ายแผ่ซ่านอย่างรวดเร็ว ทำให้เขาขาดใจตาย ณ ที่แห่งนั้น

“จันทร์ จันทร์ จันทร์อยู่ไหม” เสียงเพื่อนบ้านร้องเรียก ขณะที่นางจันทร์กำลังทำกับข้าวเย็นรอท่าผัวรัก

“อยู่จ้า...มีอะไรหรือ ร้องเรียกเสียงดังมาแต่ไกล”

“ก็ผัวเจ้าน่ะสิ....เอ่อ...เอ่อ...”

“อะไรล่ะ มัวเอ่อ ๆ ๆ อยู่นั่นแหละ ผัวของข้าทำไมหรือ” จันทร์ใคร่รู้เต็มแก่

“ผัวของเจ้า...ตายแล้ว”

“เจ้าว่าอะไรนะ...ไม่จริงใช่ไหม ตอบข้าสิ ว่าข้าฟังผิด”

"ถูกต้องแล้วจันทร์...เจ้าฟังไม่ผิดดอก ผัวเจ้าถูกงูกัดตาย จงทำใจให้เข้มแข็งเถิด"

เมื่อรู้ว่าผัวตายแน่แท้แล้ว จันทร์จึงเศร้าโศกเสียใจ แทบไม่เป็นอันทำสิ่งใด กระนั้นก็พยายามฝืนใจ อดทนต่อไปเพื่อลูกรักที่กำลังจะถือกำเนิดมาในไม่ช้า

"เศร้าเอยเศร้าใจ แม้นตายตามได้
น้องก็จักไป ไม่อยู่แล้วนา
นั่งคิดนอนคิด คิดถึงลูกยา
เจ้าถือเกิดมา ไม่เห็นหน้าพ่อ
เอาเถอะลูกรัก แม่จักอยู่รอ
สองเรานี้หนอ จะอยู่เคียงกัน
คิดได้ปลงได้ ทุกข์ใจหายพลัน
เป็นไงเป็นกัน เพื่อลูกเกิดมา"

ฝ่ายทารกน้อยที่อยู่ในครรภ์นางจันทร์ เป็นผู้มีบุญมาเกิด รู้ได้ด้วยญานว่าพ่อตายไปแล้ว จึงไม่อยากให้แม่ผู้ซึ่งยากจนอยู่แล้วต้องลำบากเลี้ยงดู จึงตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้ตนเกิดมามีแต่หัว ร่างกายส่วนอื่นๆ ก็ย่อเล็กลง ซุกเข้าไปอยู่ในหัวของตัวเอง

เวลาผ่านพ้นไปได้เก้าเดือน นางจันทร์คลอดลูกออกมาอย่างง่ายดาย

เมื่อเพื่อนบ้านรู้ข่าวต่างพากันแวะมาเยี่ยมเยียน แต่ทั้งหมดต้องตกตะลึงที่เห็นลูกของนางจันทร์คนนี้มีแต่หัว รูปร่างช่างอัปลักษณ์ผิดจากคนทั่วไปเป็นอันมาก

อุทยานการเรียนรู้

"พุทโธ ธัมโม สังโฆ! โอยหนอ...จันทร์เอ๋ย...เจ้าช่างทำบาปทำกรรมอะไรไว้ ลูกเจ้าจึงเกิดมามีแต่หัวกลมๆ มนๆ และยังมีตุ่มๆ ลายๆ น่าอะไรเช่นนี้..."

"ผัวก็ตาย ซ้ำร้ายได้ลูกรูปร่างตัวกลมเป็นลูกแตงโม" เสียงเพื่อนบ้านรำพึงรำพัน

"จริง ๆ จริงด้วย ตัวกลม ๆ หัวกลม ๆ เหมือนแตงโม"

"อุ๊ย ๆ ดูนั่นสิ มีหู มีปาก มีตาโผล่มานิด ๆ กับเขาด้วย" เพื่อนบ้านคนหนึ่งที่ช่างสังเกตเอ่ยปากชี้ชวน

"อืม ๆ ๆ ใช่ ๆ เอาเถอะ อย่างใดเขาก็เกิดมาแล้ว"

"จันทร์เอย เจ้าจงเลี้ยงเขาดี ๆ ต่อไปเจ้าและลูกเจ้าอาจจะมั่งมีศรีสุขก็เป็นได้นะ ดูท่าจะเลี้ยงง่ายด้วย ดูทีรึ ยังไม่ได้ยินเสียงร้องกวนสักแอะเลย"

เพื่อนบ้านผู้อาวุโสมองโลกในแง่ดี พูดจาปลอบนางจันทร์

นับแต่วันแรกเกิดจนถึงวันที่เจ็ดตุ่มเล็ก ๆ สีอ่อน ๆ ที่ปรากฏบนผิวของทารกแตงโมลูกนางจันทร์ ค่อย ๆ มีสีที่เห็นชัดขึ้นจากสีเนื้อน้ำตาลอ่อน ๆ กลายเป็นสีเหลืองทองสุกใส เป็นจุดประ ๆ ๆ ทั่วตัว

"โธ่...ลูกแม่...ทำไมเจ้าไม่เหมือนเด็กคนอื่นนะ แม่จะเรียกเจ้าว่าอะไรดีล่ะ"

จันทร์มองหน้าลูกน้อย นิ่งคิดเรื่องชื่อลูก

"รูปร่างหน้าตาเจ้าก็เป็นเช่นนี้ เจ้ามีจุดสีทอง งั้นแม่เรียกเจ้าว่า **"ต่อมคำ"** ก็แล้วกัน แล้วตัวเจ้าก็อ้อมล้อมกลม ๆ ป้อม ๆ แม่จะเรียกเจ้า **"อ้อมล้อมต่อมคำ"** จำง่ายดี เจ้าคงไม่โกรธนะ"

ละอ่อนน้อยต่อมคำเป็นเด็กเลี้ยงง่าย เชื่อฟังคำแม่ หากแม่จันทร์จับวางที่ใดก็อยู่ที่นั่น ไม่กระดุกกระดิก กลิ้งไปกลิ้งมาให้แม่ใจหายใจคว่ำเล่น

"ลูกแม่เอ๋ย...เจ้าช่างเลี้ยงง่ายเลี้ยงดายเสียจริง บุญของแม่จริง ๆ"

"ถึงเจ้าจะไม่งาม ไม่เหมือนใครยังไงก็ตาม แต่แม่ก็รักเจ้านะต่อมคำ"

พูดพลางโอบกอดลูกน้อยไว้ในอ้อมแขน

“แม่ต้องออกไปนาแล้วนะ เราจะได้มีข้าวกินกัน”

เมื่อนางจันทร์ออกจากบ้านไปเลี้ยงควาย ทำนา เด็กน้อยต่อมคำจะมองซ้ายมองขวา เมื่อเห็นว่าไม่มีใคร ก็จะแอบออกมาจากเปลือกที่หุ้ม

แล้วกลายร่างมาเป็นมนุษย์เด็กร่างเล็กตามวัย ออกมาหยิบจับปัดกวาด ถูเรือน และทำอาหารง่าย ๆ เช่น หุงข้าว ต้มผัก ปิ้งปลา ไว้คอยท่าแม่

เมื่อนางจันทร์กลับจากนา นางได้แต่พิศวงสงสัยว่า เหตุใดบ้านช่องจึงสะอาดสะอ้าน ข้าวของจัดวางอย่างเป็นระเบียบ ซ้ำกับข้าวกับปลาก็ทำเสร็จสรรพเรียบร้อย

"เอ๊ะ...ใครกัน มากวาดบ้านถูบ้าน ทำกับข้าวไว้ให้เรา"

"หรือว่าจะเป็นนางเอื้อยที่อยู่บ้านใกล้ ๆ" จันทร์คิดเอาว่าเป็นเพื่อนของเธอมาทำ

"สงสัยวันนี้เอื้อยมันคงไม่ได้ไปทำนา เลยแวะมาช่วยทำให้เรา"

เป็นเช่นนี้อยู่หลายวัน กระทั่งวันหนึ่ง นางจันทร์กลับจากนามา เห็นข้าวปลาจัดวางไว้ในสำรับเหมือนเช่นทุกวัน

แต่เมื่อตอนบ่าย จันทร์ได้พบและพูดคุยกับนางเอื้อยแล้ว ซึ่งนางไม่รู้เรื่องใด ๆ เลย นางจึงงุนงงสงสัยมาก เมื่อมาถึงบ้านเห็นว่าเป็นเช่นเดิมอีก

"ถ้าไม่ใช่เอื้อย แล้วจะเป็นใครกันนะที่มาทำให้" นางสงสัยมาก

จึงถามต่อมคำว่า มีใครมาที่บ้านบ้างไหม แต่ต่อมคำบอกไม่มีใครมาเลย

เช้าวันต่อมา จันทร์ออกไปทำนาทำไร่เช่นเคย...

แต่วันนี้นางกลับบ้านให้เร็วกว่าทุกวัน ครั้นเดินมาใกล้จะถึงบ้านนางค่อย ๆ หาที่ซ่อนตัวเพื่อซุ่มดูว่า น่าจะมีใครสักคนลงมาจากเรือนของนาง

"เราต้องรู้ให้ได้ว่าใครกัน ที่แอบมาทำงานบ้านให้เรา" จันทร์ครุ่นคิด

นางซุ่มดูอยู่นาน จนได้เวลาปกติที่นางเคยกลับ ก็ยังไม่เห็นมีใครลงมาจากเรือน

เมื่อเป็นเช่นนี้ นางยิ่งอยากรู้มากขึ้น ๆ แต่ยังทำอะไรต่อไปไม่ได้ ได้แต่เดินตรงขึ้นบ้านไป

ที่บนบ้าน มีสำรับอาหารเย็นวางเตรียมไว้ แต่นางทำเป็นไม่เห็นไม่กินอาหารที่สำรับนั้น

นางกลับเข้าไปในครัว หุงข้าว ต้มผักกินเอง

อ้อมล้อมต่อมคำเห็นดังนั้น มิอาจจะนิ่งเฉยได้อีกต่อไป จึงกล่าวกับแม่จันทร์ว่า

"แม่จ๋า...ทำไมแม่...ไม่กินข้าว...ที่วางไว้...เล่าจ๊ะ"

จันทร์นั่งนิ่งเงียบ ไม่ตอบ

ต่อมคำใจคอไม่ดีและรู้สึกผิด พูดต่อไปว่า

"ถ้าแม่...อยากรู้จริง ๆ...หนูจะ...บอกแม่เดี๋ยวนี้"

จันทร์ได้ยิน แอบซ่อนยิ้ม แล้วทำทีไม่สนใจ ตักข้าวใส่ปากเคี้ยวเอื่อย ๆ

ต่อมคำจึงค่อย ๆ เล่าความจริงไปตามประสาเด็ก

ครั้นจันทร์ฟังจบ นางเอาแต่เพ่งมองต่อมคำ เหมือนไม่เชื่อเรื่องที่ต่อมคำพูด และพูดว่า

“จะให้แม่เชื่อเรื่องที่เจ้าเล่ามาได้อย่างไร”

ต่อมคำได้ยินดังนั้น จึงค่อย ๆ ยื่นแขน เหยียดขา ยืดตัว ออกมาเปลือก ให้แม่จันทร์เห็นเต็ม ๆ ตัว

“...ตะ...ตะ...ต่อม ๆ ๆ ๆ...ต่อมคำ...ลูก..ลูก...นี่ลูกแม่จริง ๆ ๆ หรือ...”

จันทร์ทั้งดีใจ ทั้งตกตะลึง

แล้วสองแม่ลูกก็โผเข้ากอดกันกลม จันทร์ลูบเส้นผมต่อมคำด้วยรักและเอ็นดูยิ่งนัก

ต่อมคำขอร้องแม่ ไม่ให้บอกเรื่องนี้แก่ใคร และจะกลับไปเป็นเหมือนเดิม

“ทำไมเล่าลูก มีแต่ใคร ๆ เขาอยากมีรูปร่างปกติสมบูรณ์”

“แต่หนูยังไม่อยากบอกใครนี่จ๊ะ”

“ก็ได้ ถ้าเจ้ายังไม่พร้อมจะให้ใคร ๆ รู้ แม่จะไม่พูดไม่บอกใคร”

ถัดมาอีก ๒-๓ ปี ต่อมคำโตพอจะไปช่วยแม่ทำนาทำไร่ได้แล้ว จึงติดตามแม่ไปทุ่งด้วย โดยบอกกับแม่ว่า

“แม่จ๋า ...ต่อไปนี้แม่ไม่ต้องลำบากออกไปทำนา เลี้ยงควายอีกแล้ว” “แล้วเราจะอยู่ยังไงเล่าลูก ถ้าไม่ทำมาหากิน”

“หนูจะช่วยงานทุกอย่าง หนูจะเลี้ยงควาย ดำนา ปลูกผัก ปลูกข้าวแทนแม่”

“แล้วเจ้าจะไหวหรือลูก”

จันทร์ถามอย่างเป็นห่วง เกรงลูกจะลำบาก

"ไหวสิจ๊ะ หนูทำได้" ต่อมคำยืนยันหนักแน่น

"ถ้าไม่ไหวก็หยุดพักนะลูก เดี๋ยวจะเจ็บไข้ไม่สบายได้"

"แม่ไม่ต้องห่วง หนูทำได้จริง ๆ"

นับตั้งแต่ต่อมคำออกไปทำงานแทนแม่ ข้าวกล้าในนา รวมทั้งพืชผลในไร่ในสวน ล้วนเติบโตงอกงาม ออกรวงออกผลเต็มที่ ที่สำคัญแมลงศัตรูพืชต่าง ๆ ไม่มากัดกิน เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจยิ่ง

"โอ้โฮ้!!!...นี่เจ้าทำได้อย่างไรลูก ตั้งแต่แม่ทำมา ยังไม่เคยได้ผลดีเท่านี้เลย..."

จันทร์อุทาน ร้องถามทันทีเมื่อมาเห็นไร่นาทุ่งสวนของนาง

ต่อมคำเอาแต่อมยิ้มไม่พูด พอใจที่แม่ชื่นชม

"เก่งจริง เก่งแท้ ๆ เชียวลูกแม่"

"แม่เชื่อเจ้าแล้ว ว่าเจ้าทำได้จริง ๆ"

"เห็นแล้วให้นึกถึงก่อนที่เจ้าจะเกิด ตอนนั้นปลูกอะไรก็ขึ้นดี ขายยังมีเงินเหลือเก็บ ทำบุญทำทานได้ด้วย"

จันทร์เล่าถึงความหลังเมื่อครั้งที่ผัวนางยังมีชีวิตและช่วยกันทำมาหากิน

เย็นวันหนึ่ง...ขณะที่สองแม่ลูกกำลังกินข้าวกันอย่างเอร็ดอร่อย ต่อมคำพูดขึ้นมาว่า

"เพื่อนบอกฉันว่า วันพรุ่งนี้มีจะมีพ่อค้าเร่มาซื้อขายพืชผัก ข้าวของต่าง ๆ ที่เมืองเรา"

"อ๋อ พวกพ่อค้าเรือสำเภานั่นหรือ" จันทร์พูดเสริม

"ใช่ ๆ ๆ จ้ะแม่ เขาจะมาเทียบท่า"

"เจ้าอยากได้อะไรหรือ"

จันทร์เข้าใจว่าต่อมคำอยากซื้อของจากพ่อค้า

"ฉันไม่อยากได้อะไรหรอกจ้ะ"

"หรือว่าเจ้าอยากจะขายข้าว ขายผักของเราให้เจ้าพวกพ่อค้านั่น" จันทร์สงสัย

"ไม่ใช่อีกแหละจ้ะ คือ...ฉันอยากติดตามพ่อค้าเรือเร่ไปค้าขายด้วย" ต่อมคำให้คำตอบที่อยู่ในใจ

"แล้วเจ้าจะไปทำไม ไร่นาเรือกสวนของเรา ล้วนอุดมสมบูรณ์" จันทร์ซักต่อ

"ฉันจะลองไปค้าขาย หาลู่ทางเพื่อขายของดูบ้าง"

ให้คำตอบกับแม่แล้ว ก็พูดขึ้นอีกว่า

"แม่ไม่ต้องห่วงเรื่องไร่นา เพราะฉันจะเพาะกล้าต้นเล็ก ๆ ไว้ให้แม่ เพียงแม่แยกปลูกลงนาลงสวน ต้นมันก็จะโตใหญ่ งอกงามขึ้นได้เอง"

"แล้วเจ้าจะไปนานแค่ไหน"

"ฉันตั้งใจจะกลับพร้อมพวกพ่อค้าเร่เหล่านั้นแหละจ้ะ"

"ก็หลายเดือนอยู่นะ" จันทร์คาดคะเน

ต่อมคำกลัวแม่จะเสียใจที่ตนทำเหมือนทอดทิ้งแม่ไป จึงกล่าวว่า

"วันเวลาผ่านไปไวนะแม่ ฉันไปครั้งเดียวเท่านั้น"

"ถ้ามีลู่ทางทำมาค้าคล่องอย่างไร ต่อไปฉันและแม่ จะได้มีกินมีใช้ไปตลอด แม่เองจะได้ไม่ต้องทำงานหนักไงล่ะจ้ะ"

"ถ้าเช่นนั้นก็สุดแท้แต่ใจเจ้าเถิด" จันทร์เข้าใจความคิดของต่อมคำ จึงยินยอมให้ไป

เช้าวันต่อมา จันทร์กับต่อมคำไปพบพ่อค้าที่ท่าเรือ

"ท่าน ๆ ๆ ถัดจากเมืองเราแล้ว ท่านจะพากันไปค้าขายที่ไหนต่อ" จันทร์ร้องถาม ขณะที่พวกพ่อค้ากำลังขายของอยู่

"เราจะไปเมืองรัตนา ที่อยู่อีกฝั่งหนึ่ง" พ่อค้าคนหนึ่งกล่าวตอบ

"เจ้าถามทำไมหรือ" พ่อค้าย้อนถาม

"ข้าอยากจะฝากลูกของข้า ร่วมเดินทางไปกับพวกท่านด้วย"

จันทร์ตอบ พร้อมกับชี้มือมาที่ต่อมคำ

พวกพ่อค้าเห็นรูปร่างของต่อมคำ ก็ตกใจ

จันทร์จึงเล่าให้พ่อค้าฟัง และบอกว่าการที่ต่อมคำมีแต่หัว ย่อมไม่สร้างความลำบากใด ๆ ให้เมื่อต้องเดินทางไกล

เมื่อพอจะเข้าใจเรื่องลูกของนางจันทร์ พ่อค้าจึงถามถึงเหตุผล

"ลูกเจ้าต้องการไปกับพวกเราด้วยเหตุอันใด"

"เรามีกันอยู่สองคนแม่ลูก นับวันตัวข้าก็แก่เฒ่าลง ลูกข้าเลยอยากค้าขายต่างบ้านต่างเมืองดูบ้าง เผื่อโชคเข้าข้าง เราแม่ลูกจะได้สุขสบายขึ้น"

หมู่พ่อค้าหันหน้ามาปรึกษากันในกลุ่ม

เมื่อได้คำตอบแล้วหัวหน้าพ่อค้าจึงกล่าวว่า

"พวกเรารู้สึกดี ที่ลูกเจ้าเป็นคนกตัญญู คิดอ่านทำมาหากินเพื่อช่วยแม่ ถึงแม้จะมีรูปร่างไม่เหมือนคนทั่วไปก็ตาม"

"ดังนั้น พวกเรายินดีที่จะให้ต่อมคำเดินทางไปกับพวกเราด้วย"

"โอ ขอบคุณที่พวกท่านเมตตาลูกของข้า" จันทร์กล่าวอย่างซาบซึ้ง

"ขอบคุณพวกท่านยิ่งนัก" ต่อมคำบอกขอบคุณ

"เจ้าไม่ต้องห่วงต่อมคำนะ เราไปเที่ยวนี้จะรีบกลับมายังเมืองของเจ้าให้เร็วกว่าทุกครั้ง"

หัวหน้าพ่อค้าบอกให้จันทร์สบายใจ

“ข้าขอฝากลูกข้าด้วยนะ”

“วางใจเถิด ในอีกสองวันข้างหน้า เราจะออกเดินทางกัน เจ้าไปเตรียมตัวให้พร้อมเถิดต่อมคำ” พ่อค้าบอกสองคนแม่ลูก

เมื่อถึงกำหนดเดินทางออกจากท่าเรือ จันทร์มาส่งต่อมคำพร้อมฝากฝังต่อมคำกับกลุ่มพ่อค้าอีกครั้ง นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่อ้อมล้อมต่อมต้องออกไปเผชิญชะตา ยังไม่รู้ว่าวันข้างหน้าชีวิตจะเป็นเช่นไร

TK park
อุทยานการเรียนรู้

อ่าน

สอง

เกาะมหัศจรรย์

TK park

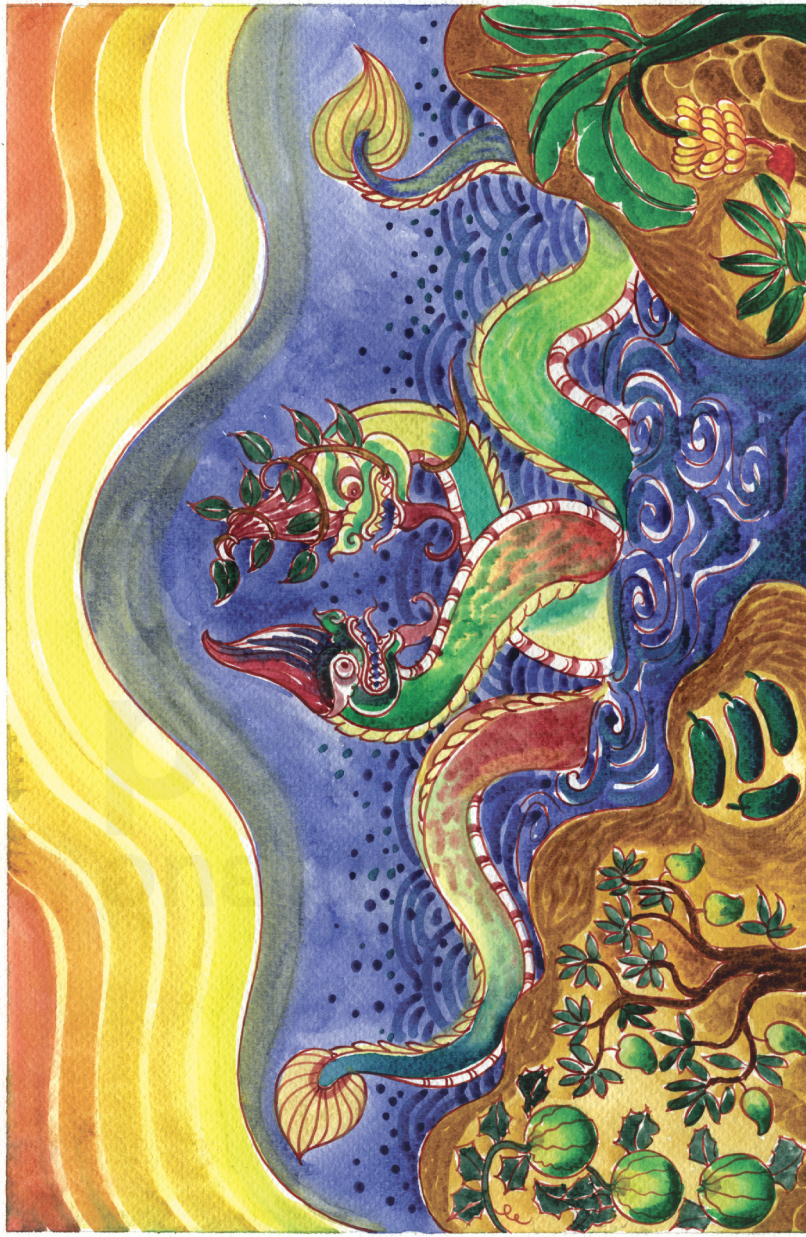

๑๗

เกาะมหัศจรรย์

เรือสำเภาลอยลำออกจากท่ามาไกลโข บัดนี้ต่อมคำหนุ่มน้อยต้องเดินทางร่วมกับพ่อค้าทั้งเจ็ด ซึ่งทุกคนล้วนมีมิตรไมตรีที่ดี ให้ความอารีแก่ต่อมคำดุจดังลูกหลาน

จนล่วงเข้าวันที่ห้า เกิดพายุฝนมาห่าใหญ่ เรือสำเภามิอาจต้านแรงพายุได้

หัวหน้าพ่อค้าจึงสั่งให้นำเรือเทียบฝั่งยังเกาะที่อยู่ข้างหน้า

"เราคงต้องหยุดพักและค้างแรมที่เกาะนี้ จะดีกว่าต้านพายุออกไป"

"ข้าก็คิดเช่นเดียวกับท่าน" เพื่อนพ่อค้าด้วยกันกล่าวเสริม

ทั้งหมดจึงลงจากเรือ มาหาที่พักผ่อนนอนหลับกันบนเกาะ

เมื่อหาที่เหมาะ ๆ ได้แล้ว บ้างก็เอกเขนกนอนเล่นสูดลมทะเล บ้างก็ลอยตัว ว่ายน้ำเล่นไปมาอย่างสำราญใจ

ส่วนต่อมคำ แยกตัวออกมาจากหมู่พ่อค้า สอดส่ายสายตาไปรอบ ๆ เกาะแล้วกลิ้งไปตรงนั้นทีตรงนี้ที วนไปวนมาจนรอบทิศ

พลันความคิดบางอย่างก็วาบเข้ามาในหัว พูดเบา ๆ กับตัวเองว่า

"ที่นี่เหมาะนัก เราจะอยู่ที่เกาะแห่งนี้"

คิดได้ดังนั้น ในเช้าวันต่อมา

ขณะที่ทุกคนเตรียมตัวจะออกเดินทางไปยังเมืองรัตนา ต่อมคำได้พูดกับหมู่พ่อค้าว่า

"ที่เกาะแห่งนี้ อากาศก็ดี ทั้งยังมีดิน มีน้ำ อุดมสมบูรณ์ เราคิดว่าที่เป็นที่ที่เหมาะกับเรา"

"เจ้าหมายความว่าอย่างไร" พ่อค้าคนหนึ่งถาม

"เราจะไม่เดินทางต่อแล้ว เราปรารถนาจะทำไร่ทำสวนอยู่ที่นี่"

"หา..."

พ่อค้าทั้งหมดอุทานขึ้นพร้อมกัน แล้วถามต่อ

"เจ้าจะอยู่บนเกาะนี้เพียงลำพังอย่างนั้นรึ"

"ใช่ เราจะอาศัยอยู่ที่นี่ เราอยู่ได้"

"เจ้าแน่ใจนะ เกาะนี้ไม่มีใครอยู่สักคน ซ้ำยังห่างจากแผ่นดินมากด้วย"

หัวหน้าพ่อค้ายังเป็นห่วงต่อมคำ

ต่อมคำขอบคุณในความห่วงใยของหมู่พ่อค้า แต่ยังยืนยันที่จะอยู่บน

พวกพ่อค้าจึงจำใจเดินทางต่อไปยังเมืองอื่น

ทันทีที่พ่อค้าเหล่านั้นแล่นเรือออกไป ต่อมคำก็ยืดตัว กลายร่างเป็นเหมือนคนปกติ แล้วออกเดินสำรวจไปรอบ ๆ เกาะอีกครั้ง

จากนั้นจึงลงมือหักร้างถางพง เตรียมดินเพื่อการเพาะปลูก

"บนเกาะแห่งนี้ไม่เหมาะแก่การทำนา เราจะปลูกผัก ทำไร่ไปก่อน" ต่อมคำคิดอยู่ในใจ

แล้วล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงควักเอาห่อผ้าห่อหนึ่งออกมาคลี่ มันคือเมล็ดพันธุ์พืชชั้นดีชนิดต่าง ๆ ที่ต่อมคำตั้งใจจะนำไปขายยังต่างเมือง หรือถ้าเจอที่ดินเหมาะ ๆ จะเพาะปลูกเพื่อขายผลผลิตต่อไป

นับแต่วันแรกที่ต่อมคำลงมือทำการเพาะปลูก บัดนี้เป็นเวลาสองเดือนกว่าแล้ว พืชผักในไร่ต่างงอกงามสะพรั่ง แพร่พันธุ์ขยายไปทั่วเกาะ ด้วยบุญบารมีแต่ครั้งอดีตชาติและความกตัญญูต่อมารดาในชาตินี้ของต่อมคำ จึงทำให้ทำสิ่งใดก็ได้รับผลสำเร็จด้วยดี

เช้าวันหนึ่ง ต่อมคำออกมาเพาะปลูก ดูแลพืชผักตามปกติ พลันหูได้ยินเสียงครืน ๆ จึงหันไปตามที่มาของเสียง แลเห็นฟองน้ำเซ็นกระสายแตกฟู่เป็นหย่อม ๆ อยู่กลางทะเลมาแต่ไกล ๆ

“เอ๊ะ นั่นอะไรกัน” ต่อมคำประหลาดใจนัก เพราะอยู่มาร่วมสามยังไม่เคยเห็นปรากฏการณ์เช่นนี้มาก่อน

คิดแล้วตัดสินใจกลับไปเป็นรูปกายเหมือนแตงโมดังเดิม โดยหยุดนิ่งอยู่ใกล้ ๆ กับเถาแตงโมที่เลื้อยระดิน

“ฮิ ๆ ฮิ ๆ ฮะ ๆ”

“ฮ่า ๆ ฮ่า ๆ ฮะ ๆ”

เสียงหัวเราะเริงร่าได้ยินชัดขึ้น เมื่อกลุ่มฟองน้ำม้วนเกลียวเคลื่อนเข้าสู่ชายฝั่งมาใกล้ ๆ

“อุ๊ย...” เสียงอุทานแบบสาวน้อยดังขึ้น

ต่อมคำขมวดคิ้ว คิดในใจ

“เสียงผู้หญิงนี่ มาจากไหนกัน” แล้วแอบมองต่อไป

“ไม่ได้มาตั้งนาน ทำไมมีต้นผักต้นพืชเหล่านี้ขึ้นมาล่ะพี่”

คะเนว่าคงเป็นเสียงน้องสาวถามพี่สาว

"จริงด้วย พี่เองก็สงสัย ว่าทำไมบนเกาะมีแต่พืชผักพืชไร่ขึ้นเต็มไปหมด" พี่สาวตอบ

"แปลกใจจริง"

"ตอนที่น้องเดินขึ้นมายังถูกใบอ้อยบาดเลย เจ้บ...เจ็บ" สงสัยเสียง "อุ๊ย" เมื่อครู่ ท่าจะเป็นเสียงของแม่สาวคนนี้ ต่อมคำคิด

สาวน้อยสองคนต่างพากันประหลาดใจ เพราะเดิมทีบนเกาะแห่งนี้มีแต่วัชพืช ไม้รกไม้ร้างระเกะระกะทั้งเกาะ

บัดนี้กลับมีพืชผักต่าง ๆ ขึ้นงอกงามน่าดู จึงพากันเที่ยวเล่น เดินชมไปเรื่อย ๆ

"แหมพี่ ดูต้นผักกาดกอนี้สิ ใบอวบขาวน่ากินจัง"

"ผักบุ้งก็แตกยอดงามเชียว"

"บวบกับถั่วฝักยาวก็สมบูรณ์"

"อยากรู้จริง พวกพืชเหล่านี้มันขึ้นได้ยังไง" น้องสาวสงสัย

พี่สาวตอบกลับว่า "จะขึ้นได้ยังไงก็ช่าง ถ้าไม่มีคนอยู่ก็แสดงว่ามันคงขึ้นเองนั่นแหละ"

ทั้งสองจึงเลิกสงสัยงงงวย แล้วพากันเดินนวยนาด เหมือนกำลังชมอุทยานสวนผักอยู่

แต่ดูไม่ดูเปล่า กลับมือ เด็ดทึ้งต้นเล็กต้นน้อย ดึงใบบ้าง เด็ดยอดอ่อนหรือผลอ่อน ๆ งาม ๆ บ้าง ปลิดเอามาหักมาทุบเล่น ไล่ตีไล่ฟาดใส่กันอย่างสนุกสนาน ส่งเสียงหัวเราะเบิกบานดังไปทั้งเกาะ

ต่อมคำได้แต่แอบดู ทำตาปริบ ๆ มองแม่สาวสองนาง และคิดว่าจะทำอย่างไรกับนางทั้งคู่ดี

พลันสายตาก็แลเห็นสาวน้อยคนหนึ่ง ในมือถือยอดถั่ว มองตามตัวมียอดฟักแฟงแตงน้ำเต้าพันไขว้ไปมา กำลังวิ่งไล่หยอกล้ออีกคน

แล้วกระโจนลงทะเล ดำผุดดำว่ายไปมา

“ทำไมนางถึงว่ายน้ำกันได้เร็ว และเก่งเหมือนปลา” ต่อมคำคิด

“เอ๊ะนั่น แสงอะไรแว้บ แว้บ” ต่อมคำแสบตา ทำตาขยิบ ๆ แล้วเพ่งมองต่อ

“อ้าว” ต่อมคำตกใจซ้ำ

“แล้วนางหายไปไหนกันแล้ว” ต่อมคำสงสัยมากขึ้น ๆ

ใจจริงแล้ว ต่อมคำอยากกลิ้งขยับเข้าไปดูให้เห็นชัดกว่านี้ แต่เกรงจะสังเกตเห็น จึงต้องหยุดอยู่เฉย ๆ ไว้ก่อน

เมื่อมองอย่างเต็มตาอีกครั้งจนเห็นชัดขึ้น

“ฟึ่บ ๆ ๆ ๆ” มีเสียงแปลก ๆ ดังมาจากท้องทะเล

“โอ้...” ต่อมคำตาโต อุทานอย่างตื่นตะลึง

ภาพที่เห็นเบื้องหน้านั้นคือ “พญานาค” คู่หนึ่ง ลำตัวมีสีเหลือบรุ้งงดงาม กำลังโต้คลื่น สะบัดหาง ทำท่าม้วนไปม้วนมา แล้วกระโจนโถมใส่หัวนาคพันเกี่ยวนัวเนียนุงนัง

ที่คอนาคมีหงอนสีรุ้งมันวาว เมื่อเกิดแสงสะท้อน สีมันละเลื่อมระระยับ เกล็ดสีงามวาว วะวับ เปล่งประกายระยิบระยับ

“สวย...สวยเหลือเกิน มิน่าเราถึงแสบ ๆ ตา เพราะแสงจากเกล็ดบนตัวนาคนี่เอง”

ต่อมคำพูดรำพันกับตัวเอง แล้วมองนาคเล่นน้ำด้วยความสนใจ

นาคตัวหนึ่งมียอดผักยอดพืชเกี่ยวติดหนวดติดหงอนอยู่

"อะ ๆ ๆ ๆ เอ๊ะ ๆ ๆ..." ต่อมคำเริ่มเอะใจ

เพราะเมื่อแรกเห็นแม่สาวทั้งสองมาวิ่งเล่นทำลายพืชผักในไร่ก็แปลกประหลาดใจมากอยู่แล้ว ว่ามาจากไหน มาได้อย่างไร

ครั้นมาเห็นนาคน้อยสองตัวนี้ก็ยิ่งสงสัยหนักขึ้นอีกว่า ทำไมนาคมาลอยคออยู่แถวนี้ และมาอะไรกัน

แต่...ตอนนี้...บัดนี้ ต่อมคำพอจะเข้าใจ "อะไร ๆ" ขึ้นมาบ้างแล้ว

"ที่แท้สาวสองคนนั้น คือนาคสาวแปลงกายมานี่เอง"

คิดแล้ว นึกย้อนมาที่ตัวเอง เพราะตนก็ซ่อนรูปอยู่เช่นกัน

นาคสาวคู่นั้นเล่นน้ำกันอยู่พักหนึ่ง ก็เลื้อยตัวมานอนผึ่งแดดบนเกาะโดยนอนแหมะทับบนแปลงผัก เพราะเกล็ดจะได้ไม่ติดทราย เลอะเนื้อเลอะตัว ส่วนอีกตัวนอนเอาหางไขว้ตัวแรกเล่น จนทั้งสองหางสะบัดไปกระแทกพืชผักพืชไร่ที่อยู่ใกล้ ๆ และยังเกลือกกลิ้งตัว ถูไปไถมาจนเคลื่อนเข้าใกล้ต้นแตงที่ต่อมคำหยุดอยู่

"หยุดเดี๋ยวนี้นะ" ต่อมคำทนดูต่อไปไม่ได้แล้ว

นาคตัวพี่มีสติก่อน ร้องถามกลับว่า

"นั่นใคร ใครกัน แน่จริงออกมาให้เราเห็นสิ"

นาคตัวน้องเริ่มตั้งสติได้ ชูคอชูหงอน เอียงซ้ายเอียงขวาหาที่มาของ

"แถวนี้มีคนอาศัยอยู่ด้วยหรือเนี่ย" นาคน้องถามนาคพี่

"แต่เราก็วนดูกันแล้วนะ ไม่เห็นมีใครสักคน" นาคตัวพี่ตอบ

"มีสิ"

"เสียงใคร" นาคประสานเสียงถามพร้อมกัน

"เราเอง...เราอยู่ตรงนี้"

นาคทั้งคู่มองไปตามที่มาของเสียงก็ยังไม่เห็นใคร จึงถามว่า

"อยู่ตรงไหน"

"ใกล้ ๆ ต้นแตงโมนี่ไง ก้มดูที่เถามันสิ แล้วจะเห็นเรา"

นาคสองตัวก้มดูโดยพร้อมเพรียงกัน

"อะ...อะ..อะไร..ตัวอะไร ทำไมมีแต่หัวกลม ๆ กลิ้งไปกลิ้งมาได้" นาคสาวเสียงสั่น

ต่อมคำจึงเล่าความจริงทุกอย่างให้นาคฟัง รวมทั้งเรื่องที่มาทำไร่ปลูกพืชปลูกผักบนเกาะนี้ด้วย

นาคทั้งสองต่างเศร้าสลดและรู้สึกผิดที่มาเล่นสนุก จนพืชผักของต่อมคำเสียหาย และตายไปหลายแปลง

นาคพี่กล่าวแทนนาคน้องว่า

"เรารู้สึกผิดและเสียใจที่ทำให้พืชผักของเจ้าตาย เพราะความคึกคะนองของพวกเรา"

"เรากับน้องจึงอยากชดใช้ความผิดที่ก่อขึ้น โดยมีของบางอย่างจะมอบให้เจ้า"

"ขอบคุณมาก แต่เราไม่ได้โกรธพวกท่านหรอก" ต่อมคำพูดจากใจ

"ถ้าอย่างนั้นก็รออยู่ที่นี่นะ ตอนเย็น ๆ เราจะกลับมากันอีกครั้ง"

นาคสาวกล่าวจบก็กระโจนดำลงทะเลไปทีละตัว ทีละตัว

กระทั่งตกเย็น

ต่อมคำต้องตาเบิกโพลง เพราะภาพที่เห็นในขณะนี้คือ ขบวนพญานาคเป็นสิบ ๆ ตัว กำลังแบกหีบแบกกำปั่นนำมาวางบนเกาะ

พญานาคตัวหนึ่งหน้าตาใจดีพูดกับต่อมคำว่า

“เราคือพ่อของนาคทั้งสอง ลูกเราทำผิด เราจึงขอมอบทรัพย์สินเหล่านี้ชดใช้ให้เจ้า”

ต่อมคำตกตะลึง

“โอ้ ท่านคือพญานาคแห่งเมืองบาดาล” พูดจบก็แสดงความเคารพแล้วกล่าวขอบคุณ

“ขอบคุณท่านมาก อันที่จริงท่านไม่ต้องให้เรามากถึงเพียงนี้ก็ได้”

“ไม่เป็นไร เจ้าจงรับไว้เถิด เพราะความดีของเจ้านั่นแหละ เราจึงเต็มใจให้เจ้า”

จากนั้นขบวนพญานาคก็พากันกลับไป

เวลาผ่านไปไม่นาน หมู่พ่อค้าเรือสำเภาได้เดินทางกลับจากเมืองรัตนา กำลังจะไปเมืองพาราณสี จึงมาแวะเยี่ยมต่อมคำที่เกาะ

เมื่อต่อมคำพบกับพ่อค้าจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง และแบ่งทรัพย์สินจำนวนหนึ่งให้แก่พ่อค้า พ่อค้าซาบซึ้งในน้ำใจของต่อมคำเป็นอย่างมากที่ไม่ลืมพวกตน

“ตอนนี้เรามีทรัพย์สมบัติมากมายพอจะอยู่ได้อย่างสบาย ๆ เราคิดจะกลับไปหาแม่เรา” ต่อมคำบอก

“โอ...เจ้าคิดถูกแล้ว แม่ของเจ้าคงคิดถึงเจ้าเช่นกัน ดีแล้ว ดีแล้ว” พ่อค้าเห็นด้วย และทั้งหมดก็ล่องเรือสำเภามุ่งหน้าสู่เมืองพาราณสี

TK park สถานการเรียนรู้

อุทาน

๓ สาม

กลับบ้านเรา

TK park อุทยานการเรียนรู้

๑๗
กลับบ้านเรา

เรือสำเภายิ่งแล่นเข้าใกล้ท่าน้ำแห่งเมืองพาราณสีมากเท่าใด ต่อมคำก็ยิ่งตื่นเต้นที่จะได้เห็นหน้าแม่มากขึ้นเท่านั้น

"อีกไกลไหมท่านจึงจะถึงบ้านเรา" ต่อมคำถามพ่อค้า

"ไม่ไกลดอกต่อมคำ อีกเพียงสองวัน เรือก็จะเทียบท่าที่เมืองเจ้าแล้ว"

"ไง...คิดถึงแม่ล่ะสิ" พ่อค้าพูดเล่นด้วยความเอ็นดู

"ไม่รู้แม่จะเป็นอย่างไรบ้าง"

"คงคิดถึงเจ้าไม่น้อยเช่นกัน"

"ถ้าเจ้ากลับไปอยู่กับแม่ ก็คงไม่ต้องออกมาเผชิญโชค ลำบากตรากตรำอะไรแล้วสินะ" พ่อค้าอีกคนถาม

"ใช่จ้ะ...เพราะตอนนี้ฉันมีทรัพย์สินเพียงพอให้แม่ได้อยู่อย่างสุขสบายแล้ว"

"เอ๊ะ...เอ๊ะ ในเมื่อเจ้ามีฐานะมั่นคงเป็นปึกแผ่นแล้ว ใจคอไม่คิดจะหาใครมาเป็นคู่ชีวิตด้วยหรือ" พ่อค้าพูดกระเซ้าเย้าเล่น ๆ

ต่อมคำฟังแล้วก็อายม้วนต้วน แต่ไม่รู้จะม้วนท่าไหน เพราะตัวก็กลม ๆ อยู่แล้ว เลยได้แต่ยิ้มและนิ่งเฉยไม่ตอบ แต่ใจนึกไปถึงเจ้าของพวงแก้มอิ่ม ๆ มีลักยิ้มบุ๋ม ๆ ผมยาวคนหนึ่ง แต่เธอสูงศักดิ์เหลือเกิน!...

ข้างนางจันทร์เอง ก็ตื่นเต้นดีใจไม่น้อย เมื่อรู้ข่าวจากพวกที่ไปหาเมื่อสองสามวันก่อน ว่าเรือสำเภาที่มีต่อมคำร่วมเดินทางไปด้วย กำลังจะแล่นเข้ามาเทียบท่าในไม่ช้า

"จริง ๆ หรือ พวกเจ้ารู้มาไม่ผิดนะ" จันทร์ถามย้ำพวกชาวประมง

"ไม่ใช่แค่รู้ แต่พวกข้าเนี่ย เห็นกับตาเล้ย"

"ใช่ ๆ ๆ พวกข้าจำได้ เรือสำเภาใหญ่ ๆ แบบนี้มีอยู่ไม่กี่ลำหรอก" ชาวประมงอีกคนพูดสนับสนุน

นางจึงไปดักรอพบลูกที่ท่าเรือทุกวัน วันนี้ก็เช่นกัน

เมื่อเรือเทียบท่าปุ๊บ จันทร์ไม่รอช้าเดินจ้ำไปที่เรือทันที แล้วร้องเรียก

"ต่อมคำ ต่อมคำ"

หัวหน้าพ่อค้าจำจันทร์ได้ จึงบอกว่า

"ใจเย็น ๆ ลูกเจ้าอยู่ในเรือนี่ ไม่กลิ้งตกน้ำหายไปไหนหรอก"

"แหมท่านก็...แล้วไหนล่ะลูกข้า"

"อยู่นั่นไง"

จันทร์มองตาม ทันทีที่จันทร์เห็นหน้าต่อมคำ นางโผเข้ากอดลูกด้วยความรักและคิดถึงจริง ๆ

"เจ้าจากแม่ไปนานหลายเดือน เป็นอย่างไรบ้าง"

"ฉันสบายดี แล้วแม่ล่ะจ๊ะ"

"แม่สบายดี ไม่เจ็บไม่ไข้"

พูดตอบแล้ว จันทร์เหลือบตาเห็นคนงานและลูกเรือกำลังช่วยกันแบกหีบใบใหญ่ลงจากลำเรือ

“อุ๊ย..นั่นพวกเขาแบกอะไร และจะเอาไปไหนกัน”

“เป็นทรัพย์สมบัติของฉันเองจ้ะ เขากำลังขนเอาไปไว้ที่บ้านเรา” ต่อมคำบอกแม่ให้เข้าใจ แล้วเล่าต่อไปว่า

“ตอนอยู่ที่เกาะ ฉันเจอเรื่องประหลาด แล้วกลายเป็นเรื่องโชคดี”

“เรื่องมันเป็นยังไง แล้วเจ้าโชคดีเรื่องใด” จันทร์สงสัย

ต่อมคำจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้แม่ฟัง

“มิน่าล่ะ เจ้าถึงกลับมาได้ไว แม่กลัวเจ้าจะเพลินกับการแสวงโชคจนลืมแม่ไปเสียแล้ว”

“ฉันไม่ลืมหรอก ฉันคิดถึงแม่ทุกคืนทุกวัน”

“ถ้าอย่างนั้น เราสองคนแม่ลูกคงไม่ต้องจากกันไปนาน ๆ อีกแล้วนะ”

“ใช่จ้ะ”

รับปากแล้ว ต่อมคำก็เงียบไปอึดใจหนึ่ง เหมือนนึกอะไรบางอย่างได้จึงพูดว่า

“แม่ ฉันมีเรื่องขอให้แม่ช่วยฉันหน่อยจ้ะ”

“ว่ามาสิ“

“เมื่อตอนที่ฉันเดินทางไปกับหมู่พ่อค้า”

“อืม”

“ฉันได้ยินพวกลูกเรือขับซอถึงความดี และความงามของพระธิดาองค์เล็ก”

“อ๋อ พระธิดาคันธาน่ะหรือ แล้วอย่างไร” แม่จันทร์ซักต่อ เพราะอยากรู้

“ฉันอยากให้แม่ไปสู่ขอพระธิดาให้แก่ฉันจ้ะ” ต่อมคำพูดหน้าตาซื่อ

“ฮ้า สู่ขอพระธิดา” จันทร์ตกใจทำหน้าไม่ถูก

“ถูกต้องแล้วจ้ะ ฉันต้องการแต่งงานกับพระธิดาคันธา” ต่อมคำย้ำ

“ทั้งที่เจ้ายังไม่เคยเห็นหน้าพระธิดามาก่อนนะ”

“เคยเห็นแล้วจ้ะ ฉันเห็นจากรูปวาดที่พวกช่างซอเขามีกัน แล้วเขามาซอพรรณนาให้ฟังนี่แหละ”

“อ๋อ...เจ้าถึงได้ประทับใจพระธิดา”

“แล้วเจ้าไม่กลัวถูกลงพระอาญาจากองค์เหนือหัว พ่อของพระธิดาหรือ” จันทร์เป็นห่วง

“ไม่หรอกจ้ะ ฉันบริสุทธิ์ใจ”

ด้วยบุพเพสันนิวาสที่จะได้ครองคู่กัน จึงทำให้ต่อมคำมั่นใจ และกล้าที่จะให้แม่ไปสู่ขอพระธิดาคันธา ฉะนั้น ถึงแม้ว่าจันทร์จะไม่ค่อยเห็นด้วยต่อมคำนัก แต่ด้วยความรักลูก จันทร์จึงทำตามที่ต่อมคำขอร้อง

จันทร์ใช้เวลาไม่นานก็เดินทางมาถึงเขตพระราชฐาน จึงพูดทักทายทหารที่เฝ้าประตูวัง

"สวัสดีจ้า...พ่อทหารจ๋า"

"สวัสดีจ้ะป้า มีเรื่องอันใดหรือ"

"ฉันจะขอเข้าเฝ้าพระราชาหน่อยจ้ะ"

"ถ้าจะมาร้องทุกข์ ต้องกลับไปก่อน"

"เพราะวันนี้เป็นวันที่พระองค์ออกเสด็จว่าราชการเรื่องการบ้านการเมือง ไม่ใช่วันให้ราษฎรมาร้องทุกข์" ทหารยามบอกให้เข้าใจ

"เปล่าจ้ะ ไม่มีเรื่องร้องทุกข์หรอก ฉันสบายดี"

"อ้าว แล้วมาทำไมกัน" ทหารงง

จันทร์บอกสั้นๆ เพียงว่า

"ฉันมีเรื่องสำคัญจะกราบทูลให้พระราชาทรงทราบจ้ะ"

ทหารผู้เฝ้าวังเห็นว่าจันทร์เป็นหญิงชาวบ้านธรรมดา ไม่น่ามีพิษมีภัยอะไร จึงยอมให้เข้าไป โดยให้ทหารอีกสองคนพาไปเข้าเฝ้าพระราชา

"ไปถึงแล้ว ป้าต้องถวายบังคมพระองค์ท่านก่อนนะ แล้วกราบทูลไปเลย ไม่ต้องกังวล พระองค์มีพระทัยเมตตา" ทหารวังแนะนำ

ขณะนั้นพญาพรหมทัต ผู้เป็นพระราชาแห่งเมืองพาราณสีกำลังว่าราชการอยู่ในท้องพระโรงอันโอ่โถง

ทหารที่นำจันทร์มาเข้าเฝ้าได้กราบทูลให้พระองค์ทรงทราบ

"พระอาญามิพ้นเกล้า หญิงผู้นี้ชื่อนางจันทร์ มีเรื่องสำคัญจะกราบทูล พ่ะย่ะค่ะ"

พระราชาจึงตรัสถาม

"เจ้ามีเรื่องอะไรจะบอกกับเราหรือ นางจันทร์"

จันทร์ใจคอไม่สู้ดี กล้าๆ กลัวๆ

"เอ้า มีอะไรก็ว่ามาเลยสิ ทำไมนิ่งเงียบ" พระราชาทรงถามซ้ำ

จันทร์ค่อยๆ ตั้งสติ แล้วกราบทูลไปว่า

"หม่อมฉันมีลูกชายอยู่คนเดียวชื่อ 'อ้อมล้อมต่อมคำ' เพคะ"

"อ๊ะ ชื่อแปลกดีลูกเจ้าคงตัวกลมๆ ละสิ" พระราชาเห็นเป็นเรื่องขันๆ เมื่อนึกถึงรูปร่างลูกนางจันทร์

"ลูกชายเจ้าเป็นอะไร ต้องการจะให้เราช่วยอะไร" ทรงเมตตาซักถามต่อ

"คือ...เอ้อ..คือ..." จันทร์อ้ำๆ อึ้งๆ พูดไม่ออก

"คืออะไร"

"คือลูกของหม่อมฉันทำมาหากิน จนโชคดีมีฐานะร่ำรวย แต่ยังไม่ได้แต่งงานเพคะ"

"อ้อ...เจ้าก็เลยมาขอให้เราช่วยหาให้ อย่างนั้นใช่ไหม" พระราชาคาดเดา

"ไม่ใช่เสียทีเดียวหรอกเพคะ" จันทร์ปฏิเสธ แล้วกราบทูลต่อ

"คือว่าต่อมคำหลงรักพระธิดา จึงให้หม่อมฉันมาสู่ขอพระธิดาคันธาเพ...เพคะ" จันทร์พูดเสียงสั่นรัว เพราะกลัวพระราชอาญา

พระราชาทรงตกตะลึงไปครู่ใหญ่ ก่อนตรัสด้วยน้ำเสียงโมโหโกรธายิ่งนัก

"นี่เจ้า" พระองค์ทรงชี้นิ้วมือที่สั่นใส่จันทร์ด้วยความโกรธ

"เจ้าและลูกช่างไม่กลัวหัวขาดเอาเสียเลย กล้าดีอย่างไรมาพูดเยี่ยงนี้กับเรา"

"หม่อมฉันไตร่ตรองดีแล้วเพคะ" จันทร์รวบรวมความกล้า นึกในใจว่ายอมตายเพื่อลูก

"ได้...ได้...ได้..." พระราชาเข่นเขี้ยว และคิดจะลงโทษสองแม่ลูกให้สาสม จึงตรัสต่อว่า

"ถ้าเจ้าทำในสิ่งที่เราต้องการได้ทันเวลาเราจะยกลูกสาวให้ หึ ๆ" ทรงพระสรวลอย่างมีเลศนัย

"ขอพระองค์ทรงบอกมาเถิดเพคะ ว่าพระองค์ประสงค์สิ่งใด"

"เราอยากให้ลูกของเจ้า สร้างสะพานเงินและสะพานทอง คู่ขนานจากบันไดบ้านเจ้า ทอดยาวมาถึงบันไดวังของเรา ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นในวันพรุ่งนี้" ตรัสแล้วทรงสรวลเสียงดัง และถามต่อ

"เจ้าทำได้ไหมเล่า ถ้าเจ้าทำไม่ได้ เจ้าและลูกต้องถูกประหารชีวิตทันที"

"พะ..พะ..เพคะ" จันทร์รับคำด้วยความกลัวตัวสั่นเทา แล้วรีบกลับมายังบ้านตน

เมื่อมาถึงบ้าน จันทร์จึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้ต่อมคำฟัง

ต่อมคำฟังแล้วไม่ค่อยสบายใจ เพราะไม่แน่ใจว่าจะทำได้สำเร็จทันเวลาหรือไม่ คิดแล้วจึงกลิ้งลงเรือน ปลีกตัวไปอยู่เงียบ ๆ

ในวันนั้น พอตะวันลับขอบฟ้า ต่อมคำจึงได้ตั้งจิตอธิษฐานต่อเทพยดาทั้งหลายทั้งปวงว่า

"ถ้าแม้นลูกได้สร้างบุญบารมีร่วมกับพระธิดาคันธาในชาติปางก่อน

ขอให้ลูกสร้างสะพานเงิน สะพานทองได้เสร็จทันเวลา ก่อนเช้าวันพรุ่งนี้ด้วยเถิด สาธุ ๆ ๆ”

สิ้นคำอธิษฐาน ฟ้าเบื้องบนคำรามกึกก้อง เหมือนรับรู้ในคำร้องขอของต่อมคำ

TK park
อุทยานการเรียนรู้

อ่าว

สี

สะพานเงินสะพานทอง

TK park

๑๓๐

สะพานเงินสะพานทอง

ขณะนั้นพระอินทร์ผู้เป็นใหญ่ในเมืองสวรรค์ เมื่อได้ยินเสียงฟ้าร้องเสียงสนั่น พร้อมกับแท่นบัณฑุกัมพล แข็งกระด้างขึ้นในฉับพลันถึงกับสะดุ้ง!!...

"เกิดอะไรขึ้นเนี่ย หรือว่าผู้มีบุญเดือดร้อน"

คิดแล้วท่านจึงส่องแว่นทิพย์เล็งมายังโลกมนุษย์

"เอ๊าะอ๋อ เจ้าอ้อมล้อมต่อมคำนี่เอง ที่เป็นผู้อธิษฐานและกำลังเดือดร้อน"

พระอินทร์ทรงหยั่งรู้ได้ถึงอดีตชาติของต่อมคำ เมื่อเห็นว่าต่อมคำนั้นคือพระโพธิสัตว์กลับชาติมาเกิด พระองค์จึงทรงคิดช่วยเหลือ โดยบอกแก่นางฟ้าว่า

"นางเทพอัปสร เจ้าจงไปเชิญองค์ท้าววิษณุกรรม มาพบเราที เรามีการสำคัญจะให้ช่วย"

"เจ้าค่ะ"

นางฟ้าเทพอัปสรรับคำ แล้วรีบนำความไปแจ้งแก่ท้าววิษณุกรรมเทพผู้ปรีชาในเชิงช่าง

ท้าววิษณุกรรม ขณะนั้นกำลังพักผ่อนอยู่ เมื่อทราบเรื่องจากนางฟ้าเทพอัปสร ก็รีบมาเข้าเฝ้าพระอินทร์ในทันที

"ท่านองค์อัมรินทร์ มีเรื่องใดจะวานเรา จงบอกมาเถิด"

พระอินทร์จึงทรงมีบัญชาว่า

"ขอเชิญท่านท้าววิษณุช่วยควบคุมหมู่เทวดา ให้พากันลงไปสร้างสะพานเงินสะพานทองให้แก่พระโพธิสัตว์ต่อมคำหน่อยเถอะ"

"เรื่องเท่านี้ไม่ยากเลย แล้วท่านจะให้เสร็จสิ้นในเพลาไหน" ท้าววิษณุกรรมถาม

พระอินทร์ตอบว่า

"ถ้าไม่ยากเกินไปก็ขอให้เสร็จทันเวลาก่อนฟ้าสาง พอจะได้ไหม"

"โอ้...ย่อมได้ เสร็จทันแน่นอน ท่านองค์อินทร์ไม่ต้องห่วง"

ท่านท้าววิษณุกรรมน้อมรับแล้ว ก็รีบทูลลาเพื่อไปปฏิบัติภารกิจนั้นโดยไว

ในคืนเดียวกันนี้เอง หมู่เทวดาทั้งหลายทั้งปวง เมื่อได้รับคำสั่งจากพระอินทร์ และท่านท้าววิษณุกรรม ต่างเหาะลงมาจากทิพย์วิมาน

"ไหน ไหน...ไปทางทิศไหน เมืองไหนกัน" เทวดาหน้าใหม่ ถามเทวดาผู้ใหญ่

"นั่นไง เมืองพาราณสีที่อยู่ทางทิศเหนือ เห็นหรือยัง"

"อ๋อ เมืองที่พระธาตุเจดีย์แหลม ๆ สูง ๆ สีทอง นั่นใช่ไหม"

"ถูกต้องแล้ว เจ้ารีบเหาะลงไปเถิด เดี๋ยวไม่ทันเวลา"

ฝ่ายต่อมคำ ตอนนี้กำลังเร่งคนงานให้ขนเอาแท่งทองคำและก้อนเงินออกมาจากกำปั่น เพื่อจะนำมาสร้างเป็นสะพาน แต่น่าพิศวงยิ่งนัก เพราะเมื่อขนทองคำและก้อนเงินออกจากหีบหรือกำปั่นไปเท่าไหร่ ก็จะกลับมีทองและเงินก้อนใหม่เข้ามาแทนที่เท่านั้น

ขณะนี้เพื่อนบ้านและคนงานมากมายกำลังช่วยกันทำเสาสะพานอยู่ โดยทุกคนต่างมีความหวังว่าน่าจะเสร็จทันเวลา

แต่เมื่อเหล่าเทวดามาเห็นเข้า รู้ได้โดยพลันว่าไม่ทันเวลาแน่ ๆ จึงแปลงกายเป็นหนุ่มน้อยคนหนึ่ง เดินเข้าไปคุยกับต่อมคำว่า

"เจ้าชื่ออ้อมล้อมต่อมคำใช่ไหม"

"ใช่" ตอบแล้วมองหน้าผู้ถามในเชิงสงสัย

"เจ้ากำลังสร้างสะพานเพื่อให้ได้แต่งงานกับพระธิดาแห่งเมืองพาราณสีใช่ไหม"

"ใช่"

"แล้วเจ้าต้องการให้เสร็จทันเวลาด้วยใช่ไหม"

"ใช่" ต่อมคำได้แต่ตอบรับ จึงถามกลับไปบ้าง

"แล้วเจ้ารู้เรื่องของเราได้อย่างไร"

"รู้ก็แล้วกัน"

เทวดาจำแลงแกล้งทำเสียงยียวน ทำเป็นไม่บอก แล้วพูดต่อไปว่า

"เราว่านะ อย่างไรคืนนี้ทั้งคืน เจ้าและพรรคพวกไม่มีทางทำทันเวลาแน่ เชื่อเราสิ"

ต่อมคำขมวดคิ้ว มองหน้าหนุ่มน้อย

เทวดาหนุ่ม จึงบอกว่า

"ถ้าเจ้าต้องการให้สะพานนี้เสร็จทันเวลา ก็จงกลับไปพักผ่อนนอนหลับให้สบายกายสบายใจเถิด"

ต่อมคำงง เทวดาแปลงกายจึงขยายความต่อ

"ไม่ต้องทำหน้างุนงงสงสัยใด ๆ หรอก เราและพวกพ้องของเราจะช่วยทำสะพานให้"

เมื่อเห็นต่อมคำยังยืนนิ่งอยู่ ก็พูดเร่งต่อมคำ

"ไปเถอะ บอกให้กลับเข้าบ้านไปนอนเสีย ถ้าขืนมัวโอ้เอ้อยู่ เราอาจเปลี่ยนใจได้นะ"

ในที่สุด ต่อมคำก็ทำตามคำบอกของหนุ่มน้อยแปลกหน้าคนนั้น

เมื่อต่อมคำและคนอื่น ๆ กลับไปหมดแล้ว เทวดาทั้งหลายจึงได้ปรึกษา

"เราต้องทำให้เสร็จทันก่อนรุ่งสาง มิฉะนั้นพระโพธิสัตว์ต่อมคำจะถูกประหาร"

"ถ้าเช่นนั้น เราแยกย้ายกันไปทำเป็นอย่าง ๆ เถิด สะพานจะได้ออกมาสวย ไม่เสียชื่อเทวดามาเนรมิต"

"เห็นด้วย ๆ ถูกต้อง ๆ"

ว่าดังนั้นแล้ว มวลหมู่เทวดาต่างพากันแข่งขันเนรมิตสะพานให้ออกมาดีเลิศ งามล้ำเกินกว่าฝีมือมนุษย์ทั่วไปจะรังสรรค์ได้

กระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้น พญาพรหมทัตและพระนางสิริพิมพาผู้เป็นมเหสีมีอันต้องลุกจากแท่นบรรทม ไม่สามารถหลับต่อไปได้ ด้วยเหตุที่ลำแสงสีเงินสีทองสะท้อนเข้ามาทางหน้าต่าง

"นั่นแสงอะไรเพคะ เสด็จพี่" พระนางสิริพิมพาทรงขยี้ตาถาม

"อืม...แสงประหลาดนี้มาได้อย่างไร"

พญาพรหมทัตทรงกล่าว แล้วทอดพระเนตรหาที่มาของแสงนั้น

เมื่อทั้งสองพระองค์สรงน้ำและแต่งองค์ทรงเครื่องอย่างกษัตริย์เสร็จก็เสด็จไปยังท้องพระโรงทันที ณ ที่แห่งนี้อำมาตย์น้อยใหญ่ต่างมารอเข้ากันอยู่แล้ว

ไม่รอช้า พญาพรหมทัตทรงถามไถ่บรรดาเสนาอามาตย์ ในเรื่องแสงสีเงินสีทองที่ส่องเข้ามาถึงในพระราชวัง ซึ่งอำมาตย์ผู้หนึ่งได้กราบทูลว่า

"ข้าพระพุทธเจ้าได้ตรวจดูแล้ว พบว่าลำแสงนี้เกิดจากสะพานเงินและสะพานทองที่ทอดมายังบันไดวังหลวงพ่ะย่ะค่ะ"

พญาพรหมทัตได้ฟังดังนั้น ก็ไม่พูดพล่ามทำเพลง รีบเสด็จไปให้เห็นด้วยพระเนตรพระองค์เอง

เมื่อพระองค์ได้เห็น ทรงเผลออุทานว่า

“สวยมาก แลดูวิจิตรบรรจงอะไรเช่นนี้”

“น้องไม่เคยเห็นสะพานที่สวยเท่านี้มาก่อนเลย” มเหสีสิริพิมพาทรงชื่นชม และกล่าวต่อไปว่า

“ดูเหมือนสะพานคู่นี้จะทอดยาวไปไกลนะเพคะ”

“เราจะบอกให้ทหารไปตรวจดู ว่าสะพานคู่นี้ทอดยาวไปถึงที่ใด”

“น้องเองก็อยากรู้เพคะ ว่าใครกันที่ทำแบบนี้ได้”

เมื่อพระมเหสีพูดจบ พญาพรหมทัตทรงระลึกนึกได้ทันที

“คงไม่ต้องไปสืบอะไรแล้วล่ะ” พญาพรหมทัตตรัสบอก

“อ้าว ทำไมล่ะเพคะ เสด็จพี่ไม่อยากรู้แล้วหรือ” มเหสีประหลาด

“เรารู้แล้ว นึกออกแล้ว”

ตรัสได้เพียงนี้ ก็รีบผลุนผลันไปยังแท่นพลับพลาที่อยู่หน้าบันไดวัง

“ทหาร... ทหาร” ทรงเรียกด้วยพระสุรเสียงอันดัง

ทหารรีบมาหมอบกราบเข้าเฝ้า

“เจ้าจงไปนำตัวนางจันทร์ และเจ้าอ้อมล้อมต่อมคำมาพบเราที่นี่เดี๋ยวนี้!”

“พ่ะย่ะค่ะ”

เมื่อทหารไปแล้ว พระนางสิริพิมพาได้ถามต่อ

“พระองค์ทรงหมายความว่า เจ้าต่อมคำลูกของหญิงชาวบ้านที่มาเฝ้าเมื่อวาน เป็นผู้ทำสะพานนี้หรือเพคะ”

พญาพรหมทัตทรงตอบว่า

“เราเองก็ไม่แน่ใจนัก แต่ถ้าไม่ใช่เจ้านั่น แล้วจะเป็นใครกัน ที่ทำตามคำของเรา”

กล่าวถึงสองแม่ลูก ที่ตอนนี้กำลังดีใจสุดชีวิต เมื่อตื่นมาเห็นสะพานเงินสะพานทองทอดยาว

นางจันทร์ระงับความตื่นเต้นไม่ได้ พูดกับต่อมคำว่า

"ตะ...ต่อม...ต่อมคำนี่ฝีมือของเจ้าใช่ไหม เยี่ยมจริง ๆ"

"ไม่ใช่หรอกจ้ะแม่"

"อ้าวเหรอ" นางจันทร์อุทานเบา ๆ

"ฉันไม่ได้ทำด้วยตนเอง แต่ฉันอธิษฐานขอบารมีเทพยดาให้ท่านช่วยฉัน" ต่อมคำบอกแม่ให้เข้าใจ

"อธิษฐานแล้วก็เป็นอย่างที่เห็นเนี่ยหรอ"

"ใช่แล้วจ้ะ เป็นไปได้จริง ๆ"

"ให อย่างนี้เจ้าต้องสมหวัง ได้แต่งงานกับพระธิดาแน่เชียว"

"ฉันก็หวังว่าพญาพรหมทัตคงรักษาคำพูดนะแม่" ต่อมคำไม่มั่นใจ

ในช่วงสายของวันเดียวกัน ทหารที่รับคำสั่งจากพญาพรหมทัตก็เดินทางมาถึงบ้านจันทร์

เมื่อพบกันแล้ว ทหารจึงบอกให้ทั้งสองคนไปเข้าเฝ้า ซึ่งจันทร์และต่อมคำต่างก็ไม่แน่ใจในเหตุการณ์ข้างหน้าแม้แต่น้อย

"ไม่รู้ว่า พระองค์มีพระประสงค์สิ่งใดกันแน่นะ" จันทร์สงสัย

"แต่แม่คิดว่าพระองค์คงจะทำตามที่ลั่นสัจจะไว้นั่นแหละ" จันทร์คิดในแง่ดี

"แต่ถ้าพระองค์ไม่ทรงเชื่อเรื่องสะพานนี้ล่ะแม่ เราสองคนจะเป็นอย่างไรกัน" ต่อมคำยังกังวล

จันทร์ไม่ตอบ นิ่งเงียบไป ในใจได้แต่ภาวนาขอให้ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี

เมื่อจันทร์และต่อมคำมาถึงท้องพระโรง ที่นั่นมีหมู่เสนาอำมาตย์

ข้าราชบริพาร นั่งหมอบเรียงรายลดหลั่นกันเป็นลำดับ

ยิ่งได้แลเห็นพระพักตร์ของพญาพรหมทัตแล้ว สองคนแม่ลูกเริ่มดี เกรงพญาพรหมทัตจะไม่พอพระทัย

"เจ้าใช่ไหมต่อมคำ ที่สามารถสร้างสะพานคู่นี้มายังวังเราได้" ทรงมีรับสั่งถาม

ต่อมคำเป็นคนซื่อสัตย์ จึงเล่าทุกอย่างไปตามความจริง

พญาพรหมทัตได้ยินแล้ว ทรงคำนึงในใจว่า

"ถ้าเทวดามาช่วยเนรมิตให้ได้สมใจแบบนี้ เจ้าคนนี้ต้องมีดีหรือมีบุญพิเศษเหนือกว่าคนธรรมดาทั่วไปเป็นแน่" คิดแล้วตรัสต่อว่า

"เราไม่สนใจดอกว่าเจ้าจะใช้วิธีไหนให้มีสะพานเงินสะพานทอง แต่เมื่อเจ้าเป็นผู้ทำให้เกิดสะพานนี้ขึ้นมาได้ เราก็จะ..."

ทุกคนในที่นั้นแทบกลั้นหายใจ

"เราก็จะยกลูกสาวให้"

สองแม่ลูกโล่งใจ...

"เราเป็นกษัตริย์ ตรัสแล้วไม่คืนคำ"

พญาพรหมทัตบอก แล้วหันไปทางหมู่ขุนนาง ตรัสว่า

" พวกเจ้าล่ะ คิดเห็นเช่นใดกันบ้าง"

ขุนนางผู้ใหญ่ ณ ท้องพระโรงนั้นต่างปรึกษากันเบา ๆ แล้วทูลว่า

"หมู่ข้าพระพุทธเจ้าเห็นพ้องต้องกันกับพระองค์พ่ะย่ะค่ะ"

"เพราะว่าลูกของนางจันทร์ แม้จะมีรูปกายเช่นนี้ แต่น่าจะเป็นผู้มีบุญญาบารมี พระเจ้าค่ะ" ขุนนางอีกคนทูลสนับสนุน

"ดีแล้วที่พวกเจ้าเข้าใจ และเห็นด้วยกับเรา แต่เราคงต้องถามความสมัครใจของลูกเราก่อน"

แล้วพระองค์ก็หันพระพักตร์มาตรัสกับจันทร์และต่อมคำว่า

“เราทำตามที่รับปากเจ้าแล้ว แต่คันธา ลูกสาวเราจะยินยอมหรือไม่นั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ”

สองคนแม่ลูกคิดเหมือนกันว่า สุดแท้แต่พระทัยของพระธิดา จะไม่เรียกร้องอะไร จึงกราบทูลไปตามนั้น พญาพรหมทัตจึงให้นางกำนัล ไปพระธิดาองค์เล็กมาเข้าเฝ้า

พระธิดาคันธาผู้เลอโฉม บัดนี้ มานั่งรวมกับพี่สาวทั้งสอง นางมีชดช้อยนิ่มนวล สมเป็นองค์หญิงผู้สูงศักดิ์ จึงมีเจ้าชายจากแว่นแคว้นต่าง ๆ มาผูกมิตรไมตรีเพื่อหวังจะได้อภิเษกสมรสด้วย

แต่ทว่าพระธิดาคันธาไม่ปรารถนาจะอภิเษกกับใคร ซึ่งพญาพรหมก็ไม่บังคับฝืนใจนางในเรื่องนี้ ทรงปล่อยให้บรรดาพระธิดาเลือกคู่โดยพระองค์เอง ดังนั้นจึงเหลือเพียงพระธิดาคันธาองค์เดียวที่ยังไม่มีคู่ครอง

เมื่อพระธิดาได้พบกับต่อมคำ ด้วยเหตุที่ทั้งสองเป็นเนื้อคู่กันมา พระธิดาจึงแลเห็นกายจริงของต่อมคำที่ซ่อนอยู่ภายในได้

ดังนั้นเมื่อพระนางสิริพิมพาตรัสถามความสมัครใจของพระธิดาองค์เล็ก นางจึงได้แต่แย้มพระสรวลน้อย ๆ ไม่ปฏิเสธ ด้วยความรู้สึกเชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเห็น

เป็นอันว่า “อ้อมล้อมต่อมคำ” ได้เป็นพระราชบุตรเขยของพญาพรหมทัตสมดังใจ โดยแยกไปอยู่ที่ปราสาทของพระธิดาคันธา ไม่เกี่ยวข้องกับผู้ใด จึงยังไม่มีใครล่วงรู้รูปลักษณ์ที่แท้จริงของต่อมคำ

อุทยานการเรียนรู้

ห้า

ต่อมคำเผยตัว

TK park อุทยานการเรียนรู้

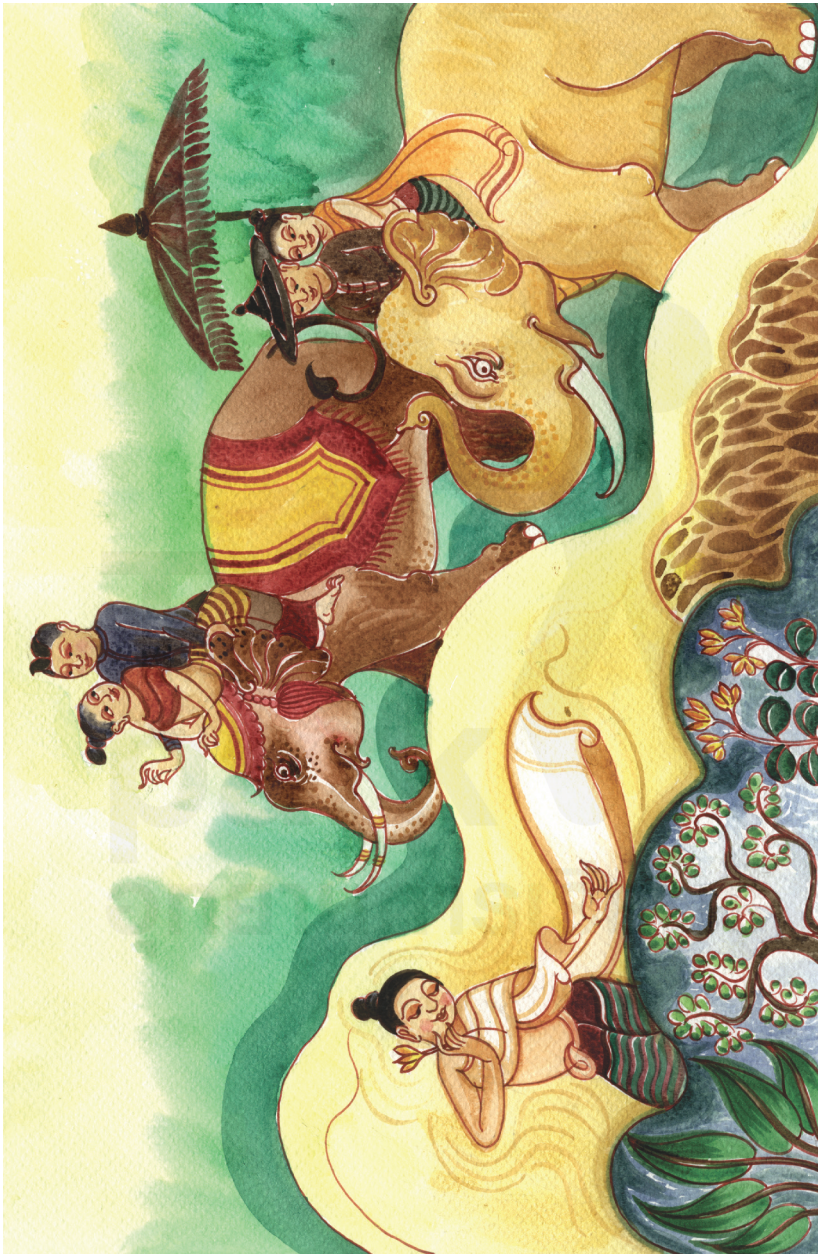

๑๗๑

ต่อมคำเผยตัว

ต่อมคำกับพระธิดาอยู่กันอย่างมีความสุขในปราสาทหลังงามได้สามเดือนแล้ว ทั้งสองต่างเข้าอกเข้าใจกันดี ไม่มีปากเสียงต่อกัน

เช้าวันหนึ่ง พระธิดาคันธาได้ไปเยี่ยมหาพี่ ๆ ที่อยู่ในปราสาทชั้นใน

"หมู่นี้พี่ไม่ได้พบหน้าน้องเลยนะ เจ้าอยู่สุขสบายดีหรือ" พี่สาวองค์โตถาม

"สบายดีเพคะ"

"แล้วสามีเจ้าที่มีแต่หัวกลิ้งไปกลิ้งมาอยู่ในพานไม่มาด้วยหรือ"

เมื่อพี่สาวคนรองถามจบ พี่สาวและพี่เขยคนอื่น ๆ ที่อยู่ตรงนั้นต่างหัวเราะขบขันกันใหญ่

เจ้าหญิงน้อยคันธาไม่ใส่พระทัยนัก จึงพูดตอบว่า

"มาไม่ได้เพคะ พี่ต่อมคำกำลังนั่งสมาธิอยู่"

"อุ๊ย...ธัมมะ ธัมโมด้วย ยังไม่ทันแก่เลย"

"ถ้าเช่นนั้น ไปเที่ยวเล่นในอุทยานหลวงกับพวกพี่ให้เบิกบานใจกันดีกว่า" พี่สาวองค์โตเอ่ยชวน

"ก็ดีเหมือนกันเพคะ"

ทั้งหมดจึงได้ให้นางกำนัลไปจัดเตรียมข้าวของพร้อมเสลี่ยงคานหามเตรียมออกประพาสอุทยานใหญ่

ครั้นเมื่อถึงอุทยาน ทั้งพี่สาวและพี่เขยต่างแยกย้ายกันเที่ยวชมกันเป็นคู่ ๆ ปล่อยให้องค์หญิงคันธาเดินเที่ยวเล่นกับนางกำนัล

เสียงพี่สาวและพี่เขยคุยเล่นฉอเลาะกันอย่างมีความสุข สดชื่น

"อุ๊ยว้าย...ไม่ได้มาตั้งนาน กุหลาบแปลงนี้ออกดอกดกเชียว"

"ไหนจ๊ะ"

"อยู่ตรงนั้นไงเพคะ"

"หอมจังนะเพคะ"

"เสด็จพี่ ดูนั่น ช้างน้อยที่พวกพรานนำมาถวายหลายเชือก ตอนนี้ขึ้นเยอะแล้ว"

"น้องอยากขี่มันหรือเปล่า"
"ตัวมันใหญ่โตแบบนี้ น้องกลัวตกเพคะ"
"อย่ากลัวเลย พี่จะขึ้นไปนั่งด้วย ไม่ต้องกลัวตกนะ"

เสียงหัวร่อต่อกระซิก ชี้ชวนกันดูนั่นดูนี่บนหลังช้างของพี่ ๆ และพี่ทั้งสอง ทำเอาพระทัยของพระธิดาองค์เล็กหวั่นไหวไม่น้อย

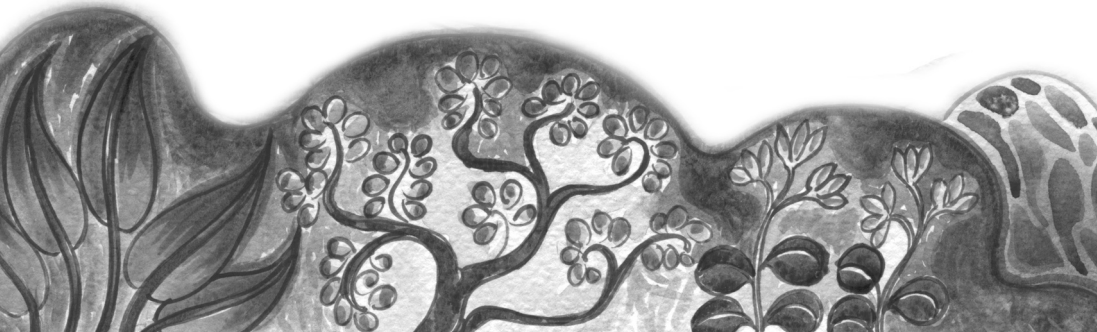

"ถ้าพี่ต่อมคำมีแขนมีขา ร่างกายสมประกอบเหมือนคนอื่นก็คงดี จะได้มาเที่ยวเล่นแบบนี้กับเราบ้าง" พระธิดาคันธาแอบคิดน้อยใจ

ทันทีที่พระธิดาองค์เล็กกลับถึงปราสาทในตอนเย็น นางเริ่มหงุดหงิดหัวเสีย จนไม่เป็นอันร่วมเสวยอาหารกับต่อมคำ ต่อมคำจึงถามไถ่เอาอกเอาใจพระธิดา

"น้องเป็นอะไรไป ใครทำอะไรให้ไม่พอใจ"

"พี่จะไปรู้อะไร เอาแต่อยู่ในห้องในปราสาท" องค์หญิงประชด

"แล้วน้องต้องการอะไร"

"น้องอยากให้พี่ไปไหนมาไหนได้สะดวกเหมือนคนอื่น ๆ เพคะ" รับสั่งตอบแล้ว ก็พูดต่ออีก

"อีกอย่างหนึ่งคือ น้องไม่อยากให้ใครมาดูถูก ถากถางพี่หรือเห็นพี่เป็นตัวตลก"

องค์หญิงคันธาระบายความอัดอั้นในใจ

"โถ พี่ก็นึกว่าน้องขัดเคืองเรื่องใด" ต่อมคำทำเสียงขัน ๆ เหมือนเห็นเป็นเรื่องเล็ก

เจ้าหญิงน้อยถึงกับลอบค้อนอย่างหมั่นไส้

"ฮึ! ทำไม่ได้ ก็ไม่ต้องมาทำเป็นเรื่องล้อเล่นเลยนะ"

"แล้วใครล้อเล่นเล่าจ๊ะ"

"พี่พูดแบบนี้ หมายความว่าอย่างไร"

"ก็หมายความแบบนี้ไง"

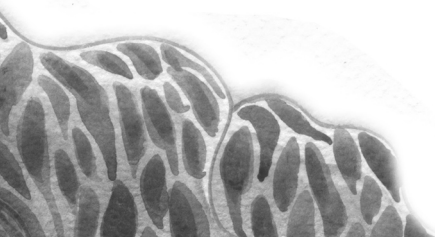

ว่าแล้วต่อมคำก็กลายร่างมาเป็นบุรุษรูปงาม มีแขนมีขาครบถ้วน

พระธิดาคันธาเห็นดังนั้น ก็ได้แต่นิ่งดู

"นี่พี่ต่อมคำตัวจริงหรือ" ถามเพื่อความแน่ใจ

"ใช่แล้ว พี่จริง ๆ"

พระธิดาคันธาปลื้มอกปลื้มใจ และดีใจมากที่ตัวเองตาไม่ฝาด เพราะแลเห็นรูปกายเช่นนี้ ตั้งแต่เมื่อวันที่ตกลงปลงใจจะอภิเษกด้วย

ต่อมคำกำชับพระธิดาให้ปิดเรื่องนี้เป็นความลับไว้ก่อน เมื่อถึงเวลาอันสมควรเมื่อใด ก็จะเผยร่างจริงตัวจริงให้ใคร ๆ ได้เห็น

พระธิดาทรงเข้าใจ จึงไม่ซักถามอันใดอีก

กล่าวถึงพญาพรหมทัตนับแต่ยินยอมให้พระธิดาคันธาอภิเษกกับต่อมคำไปแล้ว นานวันเข้ากลับนึกเสียดาย ด้วยติดที่รูปร่างต่อมคำไม่เหมือนชายหนุ่มทั่วไป

"น้องสิริพิมพา น้องคิดว่าพี่ทำถูกไหม ที่พี่ยกลูกสาวให้แก่เจ้าต่อมคำ"

"เสด็จพี่ทำถูกแล้ว ถ้าไม่ทำตามคำพูด น้องว่าจะผิดเสียกว่านะเพคะ"

"น้องเห็นด้วย..." เปล่งเสียงสูงย้อนถาม

"เพคะ"

"ทั้งที่เจ้าต่อมคำมีรูปร่างอัปลักษณ์ ไม่ควรคู่กับลูกเราเลยสักนิด" พระองค์ทรงแย้งพระมเหสี

"แล้วคนต่ำศักดิ์อัปลักษณ์ที่ไหน จะสามารถสร้างสะพานเงินทองได้แล้วเสร็จภายในคืนเดียว"

พระนางสิริพิมพาให้เหตุผล ทำให้พญาพรหมทัตถึงกับเงียบไป

แต่กระนั้น ภายในใจของพระองค์ก็ตัดเรื่องนี้ไม่ลง ทุกครั้งที่เห็นบรรดาลูกๆ และหมู่เขยทั้งหมดเข้าเฝ้า ทรงอดคิดไปต่างๆ นานาไม่ได้

"ถ้าเจ้าต่อมคำเป็นเหมือนลูกเขยสองคนที่มีเชื้อสายเป็นเจ้าชายจากต่างแดน เราคงภาคภูมิใจกว่านี้"

และ "ดูสินั่น...จะมาเข้าเฝ้าเราทั้งที ต้องมีคนจับใส่พานพามา จะเดินเหินหรือนั่งเสลี่ยงให้สมฐานะเหมือนคนอื่นก็ไม่ได้"

"เฮ้อ!...กรรมของคันธา" นึกคิดสงสารในโชคชะตาของพระธิดาองค์เล็ก

และดูเหมือนเหล่าบรรดาพี่สาวและเจ้าพี่เขยจะรู้ใจพญาพรหมทัต เมื่อมีโอกาสเข้าเฝ้ากราบทูลครั้งใด มักจะพูดจาดูหมิ่นดูแคลนต่อมคำ ให้พญาพรหมทัตไม่สบายพระทัยมากขึ้น

เมื่อบ่อยครั้งมากเข้า ๆ จากที่พระองค์เดิมมีพระทัยเที่ยงตรง ตั้งมั่นในความถูกต้องดีงามก็เริ่มเอนเอียง คล้อยตามคำเสียดสียุยงของลูก ๆ ทั้งหลาย

"เสด็จพ่อน่าจะหาเหตุเนรเทศมันออกจากเมืองไปนะเพคะ"

พระธิดาคนที่สองออกความเห็นให้พระบิดาขับไล่ต่อมคำ

"อยู่ไปก็อับอายคนทั่วทั้งพารานะ พ่ะย่ะค่ะ" เขยองค์หนึ่งเห็นตรง

เมื่อยังไม่สามารถตัดสินใจได้ว่า จะให้ต่อมคำอยู่กับพระธิดาคันธาต่อไป หรือจะให้แยกกันไปเสีย พระราชาทรงกลัดกลุ้มพระทัย

พระองค์จึงตรัสถามเสนาอำมาตย์ผู้หนึ่ง ชื่อ "นันทเสนา"

"เจ้าคิดอย่างไร เรื่องต่อมคำ ที่เป็นเขยเล็กของเรา"

"ข้าพระพุทธเจ้าคิดว่า ถ้าพระองค์ไม่ตัดสินพระทัยใด ๆ ก็จะทรงวิตกทุกข์ร้อนในเรื่องนี้ต่อไป"

"เจ้าหมายความว่าอย่างไร นันทเสนา"

"พระองค์ควรจะหาพระราชบุตรเขยองค์ใหม่ แทนที่ราชบุตรเขยที่มีแต่หัว พระเจ้าค่ะ"

"ข้าพระพุทธเจ้าได้ยินคนเฒ่าคนแก่พูดว่า คนที่มีลักษณะนี้ เป็นกาลกิณีต่อบ้านต่อเมืองพ่ะย่ะค่ะ"

นันทเสนาผู้นี้ เป็นผู้มีจิตริษยาต่อมคำอยู่แล้ว เมื่อพระราชาทรงออกโอษฐ์ขอความเห็น จึงได้โอกาสยุยงให้พระองค์ทรงชิงชัง และหาเหตุให้ขับไล่ต่อมคำไปอยู่ที่อื่น

หลายเสียงหลายปากจากคนที่คิดไม่ดีต่อต่อมคำ ทำให้พระราชาทรงตัดสินพระทัยได้

วันหนึ่ง พระองค์จึงมีพระบัญชาแก่นางกำนัลสองคน

"นางน้อย นางนวล ไปตามพระธิดาคันธามาพบเรา"

นางกำนัลเร่งรีบไปยังปราสาทของพระธิดาคันธา

แต่ พระธิดาไม่อยู่ นางทั้งสองจึงเดินไปอีกทางหนึ่ง

แล้วก็ต้องสะดุ้งตกใจ เมื่อพบชายหนุ่มรูปงามกำลังนั่งสมาธิอยู่

"ว้าย นั่นใครกัน" นางน้อยกระซิบถามนางนวล

"หรือจะเป็นพ่อเทพบุตรจำแลงแปลงกายมาเที่ยวเล่น" นางนวลคาดเดา

"จะบ้าหรือนางนี่ พ่อหนุ่มคนนี้กำลังนั่งสมาธิอยู่นะ ไม่ได้มาเที่ยวเล่นชมนกชมไม้"

"เออ จริงๆ แล้วเธอว่าเขาเป็นใครล่ะ" นางนวลย้อนถามนางน้อย

"ฉันก็มาพร้อมเธอ เห็นพร้อมเธอ เดาไม่ถูกจริงๆ"

"ฉันว่าน่าสงสัยนะ" นางนวลตั้งข้อสังเกต

"สงสัยอะไร"

"ก็ในปราสาทนี้ จะมีผู้ชายอื่นมาพักอยู่ได้อย่างไร"

"จริงด้วย จะมีก็แต่เจ้าเขยเล็กต่อมคำเท่านั้นนะ"

"แต่นี่...ก็ไม่ใช่..."

ก่อนที่นางกำนัลสองคนจะพูดคุยกันมากไปกว่านี้ พระธิดาคันธาเดินผ่านมา นางสองคนจึงต้องรีบไปกราบทูลเรื่องที่พระบิดาต้องการพบ

พระธิดาคันธารับทราบแล้ว เสด็จไปพร้อมกับนางกำนัลทั้งสอง

ระหว่างทาง นางสองคนนี้ยังติดใจเรื่องชายหนุ่มรูปงามคนนั้น จึงทูลบอกพระธิดา

"เมื่อตอนที่หม่อมฉันไปหาพระธิดา หม่อมฉันสองคนเห็นผู้ชายคน

หนึ่งอยู่ในห้องด้านหลังปราสาทเพคะ”

พระธิดานึกรู้ได้ทันที ว่านางกำนัลเห็นรูปจริงของต่อมคำเข้าแล้ว แต่เฉไฉตอบไปว่า

“เจ้าสองคนตาไม่ดีกระมัง เจ้ารีบเดินมา เหนื่อยๆ ร้อนๆ อาจจะตาลาย เห็นเป็นนั่นเป็นนี่ไปได้”

“อูย...ไม่หรอกเพคะ เห็นเต็มสองตา ทั้งหม่อมฉันและนางนวลนะเพคะ” นางน้อยยืนยัน

“ถ้างั้นคงเป็นภาพลวงตา”

“ภาพลวงตา” พูดพร้อมกันด้วยน้ำเสียงตระหนกตกใจ

“ฉันหมายถึงเจ้าที่ที่รักษาปราสาท” พระธิดาจำต้องปิดบังความจริง

“แหม...เฮี้ยนจังเลยนะเพคะ” พูดด้วยน้ำเสียงสั่น ๆ หวาด ๆ

พระธิดาได้ที จึงสำทับต่อไปว่า

“คราวหน้าคราวหลัง ถ้ามาหาเราไม่พบ ก็รอเราอยู่แถวประตูนั่น ไม่ต้องเดินไปทางนั้นทางนี้ เจ้าอาจจะเจอดียิ่งกว่านี้ก็เป็นได้”

“เพคะ เข็ดแล้วเพคะ“

เมื่อพญาพรหมทัตเห็นหน้าพระธิดาทรงคิดไปว่า พระธิดาคงไม่มีความสุขสักเท่าใด

“ต่อมคำสร้างปัญหาอะไรให้แก่เจ้าบ้างไหม คันธา”

“ไม่มีปัญหาใดๆ เลยเพคะเสด็จพ่อ พี่ต่อมคำเป็นผู้ที่เข้าใจจิตใจลูกดี”

“ถ้าเจ้าอึดอัด คับข้องใจอะไรก็บอกพ่อมาเถิด” พระบิดายังไม่ปักใจเชื่อ

แต่พระธิดาคันธาก็พูดเหมือนเดิม

“ลูกมีความสุขเพคะ เราไม่มีเรื่องผิดใจอะไรกัน”

พระบิดาได้ฟังคำตอบอย่างหนักแน่นของพระธิดาแล้ว จึงเปลี่ยนเรื่องใหม่

"ในอีกสามวันข้างหน้า จะมีเจ้าชายจากเมืองมิถิลามาเยี่ยมยังเมืองเรา พ่ออยากให้เจ้าและต่อมคำช่วยรับแขกแทนพ่อกับแม่ด้วย"

"ได้เพคะเสด็จพ่อ"

"แล้วเจ้าไม่รู้สึกอะไรบ้างหรือ ที่ต้องพาต่อมคำมาร่วมต้อนรับแขกด้วย"

"ลูกไม่รู้สึกอันใดเพคะ" ทูลบอกตรงไปตรงมา และทูลเสริมต่อไปอีกว่า

"ลูกและพี่ต่อมคำจะทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ ไม่ขายหน้าเสด็จพ่อและเสด็จแม่อย่างแน่นอนเพคะ"

"อย่างสมบูรณ์รึ" พระบิดาทวนคำ แล้วกล่าวต่อ

"ด้วยการที่เจ้าพูดคุยกับแขก แล้วมีสามีของเจ้าที่มีแต่หัวกลม ๆ กลิ้งตามหน้าตามหลังนี่นะ"

พญาพรหมทัตเริ่มเสียงเข้มขึ้น อารมณ์ไม่ดี

"เจ้าไม่คำนึงถึงเกียรติยศ หน้าตาของพ่อแม่และตัวเจ้าเองบ้างหรือไร!"

"เสด็จพ่อหมายความว่ากระไรเพคะ"

พญาพรหมทัตคิดว่า คงต้องพูดกับพระธิดาองค์น้อยอย่างเด็ดขาดแล้ว จึงตรัสว่า

"พ่อไม่ปรารถนาให้เจ้ามีสามีที่อัปลักษณ์เช่นนี้ต่อไป"

"เสด็จพ่อหมายความว่า"

"ให้ต่อมคำไปอยู่ที่อื่นเสีย แล้วพ่อจะให้เจ้าเลือกชายใหม่ที่เหมาะสมมาร่วมขัตติยวงศ์กับเรา เจ้าเข้าใจใช่ไหมลูก"

พระธิดาคันธาทั้งตกใจและเสียใจ ไม่คิดว่าเสด็จพ่อจะขับไล่ไสส่งต่อมคำได้ลงคอ

"ว่าอย่างไรเล่าคันธา เจ้าจะทำได้ไหม"

พระธิดาคิดหนัก เพราะไม่อยากให้เสด็จพ่อต้องโกรธกริ้วไปมากกว่านี้ จึงตอบว่า

"ขอเวลาให้ลูกคิดสักสองวันเพคะ"

"ถ้าเจ้าต้องการอย่างนั้นก็ได้ หวังว่าเจ้าคงไม่ทำให้พ่อแม่ต้องผิดหวังและเสียใจนะ"

จากนั้น ทั้งสองพระองค์ก็แยกย้ายกันไปยังที่ประทับของตน ต่างคนต่างคิดจะให้เรื่องจบลงในทางที่ตนต้องการ แล้วใครจะเป็นผู้ชี้ทางออกในเรื่องนี้ได้เล่า

TK park อุทยานการเรียนรู้

๑๙๐

หก

ปริศนาพระอินทร์

TK park

๑๑

ปริศนาพระอินทร์

พระธิดาคันธาทุกข์ใจมาก ไม่รู้จะทำประการใดดี จึงชวนนางเลี้ยงสองคนไปยังวิหาร

"พี่สองคนไปกับฉันทีเถิด ฉันมีเรื่องไม่สบายใจ อยากไปกราบองค์พระในวิหาร"

"ไม่ต้องบอกใครนะ ฉันอยากไปเงียบ ๆ ไม่อยากพูดคุยกับใคร" กำชับนางพี่เลี้ยงไว้ก่อน

ขณะที่พระธิดาคันธาไหว้พระอยู่นั้น ท้องฟ้าที่สดใสพลันเปลี่ยนเป็นสีเทาครึ้ม มีลมพัดแรง ราวกับเทวดาเบื้องบนรับรู้

ณ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ที่ประทับของพระอินทร์

"ท่านองค์อินทร์จะทำประการใด ถ้าไม่ช่วยพระธิดาหาทางออกต่อมคำจะต้องเดือดร้อนหนักแน่" เทวดาผู้ใหญ่องค์หนึ่งถามพระอินทร์

"เรากำลังคิดวิธีเหมาะ ๆ ไปช่วย แล้วจะได้สั่งสอนให้พญาพรหมทัตรู้ผิดชอบชั่วดียิ่งกว่านี้"

"แล้วท่านจะทำอย่างไร"

"คอยดูละกัน จบเรื่องนี้แล้ว ต่อมคำกับพระธิดาจะอยู่กันอย่างมีความสุขจริง ๆ เสียที"

"เราขอเอาใจช่วยท่านนะ ท่านอินทรา"

ตกเย็นของวันถัดไป ขณะที่พระอาทิตย์กำลังจะลับเหลี่ยมเขา ทหารและชาวเมืองพาราณสีต้องพากันแตกตื่น ชี้ชวนกันดูสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ลอยอยู่เหนือยอดปราสาทวังหลวง

"นั่นอะไร นั่นอะไร!..."

หลายคนพยายามเพ่งดู แต่ก็มองไม่ถนัด เพราะลำแสงสีขาวนั้นม้วนตีลังกาไปมา

"เจ้าว่ามันคืออะไร ข้าดูไม่ออกเลย" ทหารคนหนึ่งถามเพื่อนทหารด้วยกัน

"ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน" พูดแล้วก็ส่ายหน้า สีหน้าสงสัยมาก

"มันจะเป็นอันตรายไหม" ทหารคนเดิมซักเพื่อนต่อ

"แล้วข้าจะรู้ไหมเนี่ย ข้าไม่ใช่ไอ้แสงนั่นสักหน่อย!" เพื่อนที่ถูกถามชักรำคาญ

"ข้าว่าอย่ามัวแต่ถามกันอยู่เลย เรารีบไปกราบทูลให้พระราชาทรงทราบดีกว่า"

"เออดี...ไปก็ไป..."

พญาพรหมทัตหลังเสวยอาหารเย็นแล้ว กำลังจะพักผ่อน เมื่อได้ยินเสียงคนเอะอะอยู่ด้านนอกจึงเสด็จออกไปดู

"เสียงดังอะไรกัน" ตรัสถามทหารวัง

ยังไม่ทันที่ทหารวังคนนั้นจะตอบ ทหารอีกสองนายที่เฝ้าประตูปราสาทก็มาถึง นั่งคุกเข่าเล่าเรื่องตามที่เห็นมา

"งั้นเราจะไปดูเดี๋ยวนี้"

"ทรงระวังองค์นะพะยะค่ะ ไม่รู้ว่ามันคืออะไรกันแน่"

"ข้าพระพุทธเจ้าคิดว่าอย่าเพิ่งเสด็จเลย" ทหารวังเป็นห่วง

"ให้ข้าพระพุทธเจ้าไปสืบดู จะดีกว่าพะยะค่ะ"

"ไม่เป็นไร เราไม่กลัว" พญาพรหมทัตตรัสแล้วเสด็จทันที

เหล่าทหารทั้งหลาย ทั้งขุนนาง เสนาอำมาตย์ พากันทยอยมายังหน้าปราสาทที่เกิดเหตุ

เมื่อพระอินทร์จำแลงเห็นว่าพญาพรหมทัตออกมาแล้ว ก็แปลงกายจากลำแสงสีขาวกลับมาเป็นเทวดาผู้สง่างาม เหาะเหินอยู่บนอากาศ

แสงระยิบระยับแพรวพราวเต็มท้องฟ้า ตัดกับแสงมืดที่ใกล้พลบค่ำ

"โอ้โห...นั่นเทวดาเหาะมาหรือนั่น"

ผู้คนยิ่งฮือฮายิ่งกว่าตอนเห็นลำแสงสีขาว

"เทวดาจริง ๆ ช่างเป็นบุญตาของข้าแท้"

เสียงซุบซิบ เซ็งแซ่กันไม่หยุดปาก

"เงียบ ๆ พระราชามาแล้ว..." ใครคนหนึ่งร้องบอก

องค์ท้าวอินทราเมื่อเห็นพญาพรหมทัต จึงกล่าวขึ้นว่า

"พญาพรหมทัต...เจ้าเองได้ชื่อว่าเป็นกษัตริย์ ย่อมมีบุญญาธิการอันสูงส่ง"

"และเพื่อให้ท่านเป็นผู้มีบารมียิ่งขึ้น ท่านจงตอบปัญหาเราให้ถูกต้องทั้งสี่ข้อ และเหาะขึ้นมาแข่งตีคลีกับเรา"

"ถ้าท่านตอบได้ ท่านจะเป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้ปกครองแว่นแคว้น

น้อยใหญ่ และท่านจะได้รับการกล่าวขวัญ ถึงความมีปัญญาบารมีของ

"แต่ถ้าท่านตอบไม่ได้ หรือหาคนไปตอบแทนท่านไม่ได้ เราจะไม่ไว้ชีวิตท่าน..." พระอินทร์กล่าว

"เราจะให้เวลาเจ้าคิดแก้ปัญหาปริศนานี้ เจ็ดวัน ปัญหามีอยู่ว่า"

แล้วท่านองค์อินทร์ก็ตั้งคำถาม จนครบสี่ข้อ ก่อนจะเหาะกลับสวรรค์

พอฟังจบ พญาพรหมทัตถึงกับทอดถอนพระทัย

“ใครจะตอบได้ อย่าว่าแต่จะแก้ปัญหาปริศนาธรรมเลย” พญาพรหมตรัสบ่นกับพระนางสิริพิมพา เมื่ออยู่กันตามลำพัง

“แค่เหาะขึ้นไปหา ยังไม่รู้ว่าจะไปหาใครที่สามารถเหาะขึ้นไปแทนตัวเราได้” พญาพรหมทัตกังวล

“ถ้าเสด็จพี่ไม่สามารถเหาะได้ เสด็จพี่ไม่ลองถามราชบุตรเขยทั้งสองของเราดูล่ะเพคะ”

“จริงสินะ พี่ลืมนึกไปเลย” ตรัสจบก็ทรงเรียกทหารมาเข้าเฝ้าโดยเร็ว

พญาพรหมทัตมีรับสั่งให้ทหารไปเชิญราชบุตรเขยมาเข้าเฝ้า

ไม่นานนัก เจ้าเขยทั้งคู่ก็มาถึง

“พวกเจ้ามาก็ดีแล้ว พ่อมีเรื่องจะให้ช่วย”

“ใครสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้บ้าง” พญาพรหมทัตถาม

ฝ่ายเขยทั้งสองได้ยินคำถามแบบนี้ ต่างมองหน้ามองตากันเลิ่กลั่ก ไม่สามารถตอบได้

“ว่าอย่างไร มองหน้ากันทำไม ใครมีฤทธิ์ทำได้บ้าง” พญาพรหมทัตอยากได้คำตอบไว ๆ

เขยสองคนจึงกระซิบกระซาบถามกัน ในที่สุดเขยใหญ่องค์โตเป็นผู้ตอบแทน

“พวกข้าพระพุทธเจ้าทั้งสองมีความสามารถในเชิงรบพุ่ง และวางแผนการสู้รบ”

แล้วพูดต่ออย่างลำบากใจว่า

“แต่ไม่สามารถเหาะไปเหาะมาอยู่บนฟ้าได้ ขออภัยด้วยพ่ะย่ะค่ะเสด็จพ่อ”

“สรุปว่าไม่มีใครเหาะได้”

“พ่ะย่ะค่ะ” ตอบรับพร้อมกัน

เมื่อเขยทั้งคู่ลากลับไปหมดแล้ว พระมเหสีสิริพิมพานึก “อะไร” ขึ้นมาได้ จึงกล่าวกับพระสวามีว่า

“น้องว่ายังมีอีกคนหนึ่งนะเพคะเสด็จพี่ ที่ยังไม่ได้ถาม”

“แล้วเจ้าคนคนนี้อาจสามารถเหาะได้นะเพคะ” มเหสีเสนอ

"ใครล่ะ ใครกัน"

"ลูกเขยคนเล็กของเรายังไงล่ะเพคะ"

พญาพรหมทัตลูบคาง ครุ่นคิดอยู่แต่ในใจไม่ได้พูดออกมา

"พรุ่งนี้แล้ว ที่คันธาจะต้องตัดสินใจเรื่องเจ้าต่อมคำ"

"อืม...อืม...ได้การแล้ว เสร็จเราแน่เจ้าต่อมคำ"

เช้าวันรุ่งขึ้นพญาพรหมทัตร้อนใจ รีบให้คนไปรับพระธิดาคันธาและเจ้าต่อมคำเข้าเฝ้าด่วน

พระธิดาจึงนำพานมารองต่อมคำ แล้วยกไปเข้าเฝ้าพระบิดาพร้อมกัน

เมื่อทั้งสองมาถึง พญาพรหมทัตจึงตรัสเล่าเรื่องทั้งหมดให้คนทั้งสองฟัง

เมื่อเล่าจบ ทรงให้สัจจะสัญญาว่า

"ถ้าเจ้าต่อมคำสามารถทำได้ทุกอย่างตามนี้ มีชัยชนะเหนือเทวดา"

"เราจะยกทรัพย์สมบัติและบ้านเมืองให้ครอบครองสืบต่อจากเรา"

ทุกคน ณ ที่นั้นต่างตกตะลึง นึกไม่ถึงว่าพญาพรหมทัตจะยินยอมสละราชสมบัติให้แก่ต่อมคำ เขยผู้อาภัพในรูปร่างหน้าตา

"ทำได้ไหมต่อมคำ" พระมเหสีถามด้วยน้ำเสียงปรานี

ต่อมคำคิดว่า ถึงเวลาแล้วที่ทุกคนจะได้รู้จักตัวตนจริง ๆ ของตนเสียทีและจะใช้เหตุการณ์นี้เปิดเผยความจริงทั้งหมด จึงตอบว่า

"ได้พ่ะย่ะค่ะ ข้าพระพุทธเจ้าเหาะได้ และเข้าใจในปริศนาธรรมทั้งสี่ข้อ"

"โอ้...ยอดมากเลยต่อมคำ ยอดมาก" พระมเหสียกนิ้วให้ พร้อมกล่าวชม

"เจ้าทำได้ทั้งหมดแน่นะ" พญาพรหมทัตถามย้ำให้แน่ใจ

"ทำได้แน่นอนพ่ะย่ะค่ะ"

"ถ้าไม่ได้ เจ้าคงถูกเทวดาเล่นงานจนแย่ไปเอง" พญาพรหมทัตตรัสเตือนไว้ก่อน

กลับถึงที่พักในปราสาทน้อยแล้ว ต่อมคำจึงบำเพ็ญบารมีโดยการนั่งสมาธิ รอวันตามกำหนดนัดหมาย

TK park
อุทยานการเรียนรู้

อ๋หอ

เจ็ด

แก้ปริศนา

TK park อุทยานการเรียนรู้

๑๒
แก้ปริศนา

เช้าวันที่เจ็ด เป็นวันที่ท่านท้าวอินทราจะมาตามนัดหมาย เหล่าทหาร ข้าราชบริพารที่เกี่ยวข้องต่างขมีขมันขันแข็ง จัดเตรียมสถานที่ให้พร้อมสำหรับการประลองในครั้งนี้

ทางด้านปราสาทของพระธิดาคันธา ตอนนี้มีผู้คนมากมายจนเต็มปราสาท แต่ต่อมคำยังไม่ออกมาจากปราสาทน้อย

"เจ้าต่อมคำแต่งตัวเสร็จหรือยังนะ" นางกำนัลผู้ดูแลปราสาทชั้นในถามเพื่อนของนาง

"ไม่รู้สินะ ฉันไม่เห็นตั้งแต่เช้าแล้ว"

"เอ๊ะ...หรือว่าเปลี่ยนใจ ไม่ออกไปสู้หน้าเทวดา"

"จะเปลี่ยนใจได้อย่างไร ขืนทำแบบนี้พระธิดาก็แย่น่ะสิ"

"เจ้าสองคนมายืนคุยอะไรกันอยู่ ไปจัดเตรียมเครื่องเสวยแล้วหรือยัง" เสียงของนางนวล พระพี่เลี้ยงนั่นเอง

“เอ้อ...พี่นวลเจ้าขา พี่เห็นเจ้าต่อมคำไหม พวกเราจะเอาเครื่องประดับไปให้”

“ข้าก็ไม่เห็นเหมือนกันนะ”

“พี่ว่ามันแปลก ๆ บ้างไหม” นางกำนัลอีกคนกระซิบถาม

“แปลกยังไง” นางนวลไม่เข้าใจ

“วันนี้พระธิดาไม่ออกมากำชับดูแลเรื่องการกินการอยู่ ข้าวของเครื่องใช้ของเจ้าต่อมคำเลย”

“อืม..ใช่ ๆ”

บรรดานางกำนัลนางในทั้งหลายต่างซุบซิบ สงสัยกันไปต่าง ๆ นานา

ขณะที่ทางด้านปราสาทของพระธิดาผู้พี่และราชบุตรเขย เมื่อเตรียมตัวเสร็จแล้วต่างจับกลุ่มคุยถึงเรื่องต่อมคำขันอาสาปฏิบัติหน้าที่แทนพญาพรหมทัต

“จะทำได้อย่างปากว่าเหรอ”

“สงสัย อยากประจบประแจงเสด็จพ่อเสด็จแม่มากกว่า”

“พี่ก็ว่าอย่างนั้นแหละ”

“ดูสินี่ ป่านฉะนี้ยังไม่มากันทั้งคู่เลย”

“ถ้าแพ้จะสมน้ำหน้าให้เลย...ฮิ ๆ”

ยิ่งใกล้เวลานัดหมาย พญาพรหมทัตยิ่งกระสับกระส่าย ใจคอกระวนกระวาย เพราะกลัวต่อมคำจะไม่มาหรือมาช้า เกรงเทวดาจะโกรธได้

“มาแล้ว...มาแล้ว...โย้” เสียงคนภายนอกร้องบอกกันระเบ็งเซ็งแซ่

พญาพรหมทัตคิด

“อะไรมา”

"เทวดามาโน่นแล้ว เห็นแสงวิบวับมาแต่ไกล"

"ที่แท้ก็เทวดา ท่านมาถึงก่อนเสียอีก เจ้าต่อมคำนี่ยังไงกันนะ" พญาพรหมทัตนึกตำหนิในใจ

คิดแล้วก็เสด็จไปต้อนรับขับสู้เทวดาไว้ก่อน

"ตกลงท่านจะตอบปัญหากับเราหรือว่าส่งใครมาแทน" เทวดาทรงถาม

"เราขอส่งบุตรเขยคนเล็กมาตอบปริศนาและตีคลีกับท่าน"

"แล้วไหน เขยของเจ้าอยู่ที่ไหน"

พญาพรหมทัตจำเป็นต้องตอบว่า

"รอสักนิด กำลังให้นางกำนัลแต่งตัวอยู่ ไม่ช้าก็คงมาถึง"

ขณะที่พญาพรหมทัตกำลังแหงนพระศอคุยกับเทวดาอยู่

ทุกคนในที่แห่งนั้น ต้องพากันตาโต แตกตื่น มีเสียงอึงมี่ขึ้น

บนท้องฟ้ากลางหาวนั้น มีหนุ่มน้อยสำอางองค์คนหนึ่ง กำลังแล่นเหาะ ลอยมาอย่างช้า ๆ

นางกำนัลสองคนที่รับใช้ในปราสาทหลวง จำพ่อหนุ่มคนนี้ได้ จึงร้องบอกใคร ๆ

"ดูสิ ...ขนาดเทวดาเจ้าที่ ที่ปราสาทน้อยของพระธิดาคันธายังมาเป็นสักขีพยานด้วยเลย"

นางจำคำที่พระธิดาคันธาเคยบอกเอาไว้

"ฮ่า...ฮ่า..ฮ่า..." เทวดาหัวเราะร่วนเสียงดังก้องฟ้า แล้วบอกกับทุกคน

"พวกเจ้าเข้าใจผิดแล้ว นั่นไม่ใช่ผีเจ้าที่ เทวดาเจ้าที่อะไรที่ไหน"

"นั่นคือ เจ้าอ้อมล้อมต่อมคำ เขยคนเล็กของพญาพรหมทัตต่างหาก"

"อ้อมล้อมต่อมคำ ที่มีแต่หัวกลมๆ กลิ้งๆ เกลี้ยงๆ น่ะหรือ" พระผู้พี่คนหนึ่งเอ่ยถาม

"ถูกแล้ว นี่พวกเจ้าเพิ่งจะมีโอกาสได้เห็นตัวจริงชัดๆ วันนี้ล่ะสิ" เทวดาบอกให้รู้

ใครๆ ต่างพากันมองรูปกายจริงของต่อมคำอย่างชื่นชม เพราะงดงามดังเทพปั้นมา

"งามเหลือเกิน ราวกับเทพบุตรลงมาเกิด"

"หล่อเหลาเอาการขนาดนี้ ทำไมเอาแต่ซุกอยู่ในหัวกลมๆ ได้นะ"

"ช่างน่าอัศจรรย์จริง ที่ต่อมคำถอดรูปได้ แล้วเหาะได้ด้วย"

พระมเหสียังไม่หายตื่นเต้นที่ได้เห็นต่อมคำในรูปกายเช่นนี้

และบางคนยังชะเง้อคอมองตามต่อมคำที่เหาะลอยไปลอยมา

"เจ้าพร้อมแล้วใช่ไหมต่อมคำ"

เสียงพระอินทร์ถาม เพื่อบอกให้ใครๆ รู้ว่า การไขปริศนาธรรมกำลังจะเริ่มแล้ว

"พร้อมแล้วท่านองค์อินทร์" ต่อมคำตอบ

"ปริศนาข้อแรก เราถามเจ้าว่าอย่างไร"

"ถามว่า คนแก่แล้วกลับกลายมาเป็นเด็กนั้นเป็นเช่นไร"

"แล้วเจ้าจะตอบว่า" พระอินทร์รอฟังคำตอบ

"คนที่เมื่อยังอายุน้อย ไม่ค่อยสนใจการร่ำเรียน ไม่รู้จักใฝ่หาความรู้ไว้ตั้งแต่ยังเด็ก"

"อืม แล้วอย่างไรต่อ" พระอินทร์ซักอีก

ฝ่ายชาวเมืองและชาววังทั้งหลายต่างใจจดจ่อกับคำตอบของต่อมคำ

ต่อมคำอธิบายต่อ

“ทั้งยังไม่รู้จักเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ผู้เฒ่าผู้แก่ เมื่อแก่เฒ่าไปจะไร้ประโยชน์ เพราะเป็นแบบอย่างให้แก่คนหนุ่มคนสาวไม่ได้” จบคำตอบ

มีเสียงแซ่ซ้องสาธุการลอยมาจากสรวงสวรรค์ เทพยดาเปล่งเสียงยินดีที่ผู้มีบุญไขปริศนาธรรมได้

“เยี่ยมมากต่อมคำ เจ้าอธิบายได้ถูกต้อง...ผ่าน” พระอินทร์กล่าวชม

หลายคนที่อยู่ ณ ที่นั้น ปลื้มปิติแทนจนน้ำตาซึม แล้วทุกคนก็ตั้งใจฟังคำถามต่อไป

“ปัญหาข้อที่สองมีว่าอย่างไร” พระอินทร์ถาม

“ข้อที่สองนี้ ฉันคิดอยู่หลายวันทีเดียวกว่าจะได้คำตอบ”

“ถามว่าอย่างไรหรือ”

“ถามว่า หากคนทั้งหลายได้ชื่อว่าเป็นท้าวพญา แล้วเหตุใดจึงได้ชื่อว่าพญาพรหมทัต”

“เจ้าจะตอบว่าอย่างไร อธิบายให้ชัด ๆ หน่อย” พระอินทร์

“ในบางตำนานได้บอกไว้ว่า พระพรหมเป็นผู้สร้างคนขึ้นมา”

“คนทั้งหลายจึงสืบเชื้อสายมาจากพระพรหม ในวงศ์เดียวกัน”

“เมื่อนั้น ไม่ว่าคนคนนั้นจะมีชื่อเรียกว่าอย่างไรก็ตาม”

“จะใช้ชื่อเหมือนกัน ซ้ำกัน เช่นท้าวพญา หรือว่าจะตั้งชื่อแตกต่างกัน”

“ต่างมีที่มาจากเชื้อสายเดียวกันทั้งสิ้น”

“ซึ่งเรียกว่า พรหมทัต อันหมายถึง พระพรหมเป็นผู้สร้าง หรือผู้ให้” ต่อมคำอธิบายอย่างยืดยาว

“แล้วจะสรุปอย่างไรต่อ” พระอินทร์ถาม

ต่อมคำให้คำตอบต่อไปว่า

“ฉะนั้น เมื่อคนทั้งหลายชื่อว่าเป็นท้าวพญา จึงสามารถเรียกโดยรวมในชื่อเดียวกันว่า พญาพรหมทัต ก็ย่อมได้ อันหมายถึงคนทั้งหลายมีที่มาจากพระพรหม ผู้เป็นผู้ให้นั่นเอง”

หลายคนแอบกลั้นหายใจไว้ เพราะกลัวจะไม่ได้ยินคำว่า ผ่าน หรือถูกต้องจากพระอินทร์

และแล้วเสียงตบมืออันกึกก้องทรงพลัง ก็ดังมาจากมือพระอินทร์

"เจ้าเก่งจริง ๆ ตอบคำถามได้ถูกต้องถึงสองข้อแล้ว"

เสียงไชโยโห่ร้อง ดังขึ้นมาจากชาวเมือง นักดนตรี ช่างฟ้อนออกมาร่ายรำอย่างอ่อนช้อย แสดงความยินดีกับต่อมคำ

"ต่อไปเป็นข้อที่สาม เราถามเจ้าว่าอย่างไร"

"ข้อนี้ถามว่า สมมติว่าคนทั้งหลายเป็นรถ เหตุใดจึงได้ชื่อว่าเป็นรถ" ต่อมคำทวนคำถาม

"แล้วคำตอบของเจ้าคืออะไร"

ต่อมคำขยายคำตอบในข้อนี้ว่า

"หากว่าใคร ๆ ต่างก็เป็นรถ คนหนึ่งคนก็คือรถ มีคนที่เป็นรถมาเพิ่มอีกหนึ่งคน ก็ยังคงเป็นรถอยู่เช่นเดิม"

"ดังนั้น ไม่ว่าจะเอาใครไปรวมกับใครจำนวนมากน้อยเท่าใด ยังออกมาเป็นรถเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนสภาพไปเป็นสิ่งอื่นให้เรียกเป็นชื่ออื่น"

"ด้วยเหตุนี้ คนทั้งหลายที่เป็นรถ ต่างก็ได้ชื่อว่าเป็นรถอยู่ดี"

"ยอดมาก สมเป็นผู้มีบุญญาบารมีมาเกิดอย่างแท้จริง"

ได้ยินพระอินทร์พูดออกมาดังนั้นแล้ว นางกำนัลนางในวังทั้งหลายต่างโปรยข้าวตอกดอกไม้ น้ำปรุง น้ำหอม เป็นเครื่องสักการบูชาเทวดาและพระอินทร์

เสียงตีกลองตีฆ้อง เสียงปี่คลอไปกับเสียงสะล้อ และซึง ฟังแล้วซึ้ง ยินดีไปกับต่อมคำ

"เอา เอา วันนี้พอเท่านี้ ให้เจ้าต่อมคำไปทบทวนคำตอบข้อสุดท้ายมาให้ดีก่อน"

พระอินทร์ให้ยุติไว้เท่านี้ แล้วตรัสนัดหมายไว้ว่า

“พรุ่งนี้ ฟ้าแจ้งเรืองรองเมื่อใด ให้ออกมาตอบปริศนาข้อสุดท้าย และมาแข่งตีคลีกับเราให้ชนะ”

กล่าวจบแล้ว พระอินทร์ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าเทวดาทั้งปวง ก็เหาะเข้าสู่สรวงสวรรค์ทิพย์วิมานในทันใด

ทุกคนที่อยู่บนลานหน้าปราสาทหลวง ต่างคนต่างแยกย้ายกันไปพักผ่อน รอมาลุ้นกันใหม่ในวันพรุ่งนี้

TK park
อุทยานการเรียนรู้

๓ แปด

ชัยชนะของต่อมคำ

ชัยชนะของต่อมคำ

แสงสีทองเริ่มจับขอบฟ้า

"เฮ้ย...วันนี้แหละเหวย ที่เทวดาจะต้องรีบกลับสวรรค์"

"ทำไมล่ะ"

"เพราะว่าเจ้าต่อมคำต้องสามารถเอาชนะเทวดาได้น่ะสิวะ เจ้าโง่"

"ดูแกมั่นใจ เข้าข้างเจ้าต่อมคำนะ"

"ถ้าเป็นคนธรรมดา ๆ จะเหาะขึ้นไปบนฟ้าได้อย่างไรเล่า"

"และอีกอย่างนะ เจ้าต่อมคำยังถอดรูปได้ แถมยังแปลงกายออกมาหล่อกว่าเทวดาเสียอีก"

"แกอยากจะบอกว่า เจ้าต่อมคำเป็นผู้มีบุญญาบารมีมาก จึงสามารถทำเช่นนั้นได้"

"ถูกต้อง...ถูกต้องแล้ว เฮ้อ ดูแกค่อยฉลาดขึ้นมาหน่อย..."

"ป๊ะ...ไอ้นี่ วอนแต่เช้าเลย"

เสียงหมู่ทหารที่เฝ้าประตูวังพูดคุยกันเรื่องเทวดากับต่อมคำจะมาแข่งกัน

ทั้งชาวบ้านและชาวเมืองที่อยู่ในรั้วในวัง ต่างพากันกล่าวถึงเรื่องนี้กันไปทั่วทั้งพารามาตั้งแต่เมื่อเย็นวาน ว่าการท้าตอบปัญหาของต่อมคำเป็นที่ถูกใจเทวดา และยังโจษจันเล่าถึงความพิเศษมหัศจรรย์ต่าง ๆ ของต่อมคำ ที่สามารถซ่อนรูปไว้ให้มีแต่หัวได้ พอถอดรูปออกมากลับกลายเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี และยังสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้เหมือนเทวดาด้วย ล้วนแสดงว่าต่อมคำเป็นผู้มีบุญญาธิการเป็นอย่างมาก

ใคร ๆ ที่ได้ยินคำร่ำลือเช่นนั้น ต่างพากันมาเฝ้าดูเฝ้ารอชื่นชมในบารมี และเอาใจช่วยให้ต่อมคำมีชัยชนะในการประลองตีคลีกับเทวดา

“ไม่น่าเชื่อเลยนะ ว่าไอ้เจ้าหัวกลม ๆ แบบต่อมคำ จะมีฤทธิ์มีบุญเหนือกว่าคนทั่ว ๆ ไป”

หมู่พี่สาวและพี่เขยของพระธิดาคันธาพูดถึงต่อมคำด้วยความริษยาหมั่นไส้

“ลองดูมันในวันนี้แล้วกัน ว่าจะตอบปัญหา และเอาชนะเทวดาได้

"ถ้ามันทำได้ล่ะ"

"พี่ก็จะยอมรับมัน" พระธิดาผู้พี่อีกคนเริ่มใจอ่อนลง

"พี่ก็เช่นกัน เพราะถ้าต่อมคำมีฤทธิ์มีปัญญาถึงเพียงนั้นแล้ว"

"พี่ว่าพวกเราก็ควรจะชื่นชม ยกย่องเขาได้แล้วนะ" เขยองค์โตพูดสนับสนุน

"เพราะถึงอย่างไรเสีย ต่อมคำก็คือสามีของน้องคันธา"

"ที่สำคัญก็คือ เสด็จพ่อจะยกเมืองให้ต่อมคำปกครอง ถ้าเทวดายอมแพ้!!"

เมื่อเขยองค์รองพูดเรื่องนี้แล้ว ทุกคนต่างเงียบไปอย่างไม่รู้จะพูดอะไรต่อดี ได้แต่คิดในใจกันว่า จะรอดู

ตอนนี้ บริเวณลานหน้าปราสาทหลวงมีผู้คนมากมาย ทั้งที่เป็นคนจากเมืองพาราณสีเองและคนจากต่างเมืองหรือละแวกใกล้เคียง พากันแห่แหนรอดูการแข่งขันระหว่างเขยองค์เล็กผู้หล่อเหลาและปราดเปรื่องกับเทวดาผู้ทรงฤทธิ์และหน้าตาดีไม่แพ้กัน

บางคนมาจับจองพื้นที่ตั้งแต่ไก่โห่ จะได้ดูให้ชัดๆ ใกล้ๆ บางคนห่อข้าวห่อปลามานั่งกินกันอย่างเอิกเกริก และบางคนถึงกับท้าพนันขันต่อกันเอง ว่าใครจะชนะใคร ขณะที่ผู้หญิงบางคนก็ถือโอกาสแต่งตัวสะสวยเพื่อเปิดโอกาสให้ตัวเองได้เลือกคู่ในวันนี้ด้วย

ทุกคนต่างมีสีหน้ายิ้มแย้มเบิกบาน ราวกับมารอดูมหรสพครั้งสำคัญ เสียงดนตรีปี่ฆ้องดังสนั่นอื้ออึงไปทั้งบริเวณ กลิ่นหอมของดอกไม้นานาพรรณ ทั้งน้ำหอมน้ำปรุง แป้งร่ำจากตัวนางใน และจากขัน จากที่เตรียมไว้สาดพรมยามที่ต้องร่วมแสดงความยินดีกับต่อมคำ และเอาไว้ต้อนรับเทวดา มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ฟุ้งขจรขจายไปทั่ว

ฝ่ายแม่จันทร์ที่พระมเหสีสิริพิมพาให้คนจัดขบวนเสลี่ยงไปรับตัวมาเข้าวังตั้งแต่เมื่อวาน และพักอยู่ที่ปราสาทน้อยของพระธิดาคันธา ตอนกำลังสาละวนช่วยแต่งตัวให้ต่อมคำอยู่ ซึ่งตอนนี้ไม่จำเป็นต้องซ่อนหัวซ่อนรูปอีกแล้ว

เมื่อแต่งองค์ทรงเครื่องเรียบร้อยแล้ว ต่อมคำตรงไปที่หอพระ ไหว้พระขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้เมตตาคุ้มครอง แล้วหันมาไหว้จันทร์ด้วยพวงมาลัยมะลิพื้นเมืองดอกอวบโต

"โชคดีมีชัย คุณพระคุณเจ้าคุ้มครองนะลูก ขวัญเอยขวัญมา มาสิง มาสู่...."

ว่าดังนั้นแล้ว จันทร์ก็หยิบเอาเส้นฝ้ายมามัดข้อมือให้ต่อมคำ พร้อมให้พรไปด้วย

ต่อมคำมีกำลังใจทั้งจากแม่และจากใคร ๆ จึงตั้งใจว่า ในวันนี้จะทำให้ดีที่สุด

เมื่อพร้อมแล้ว ทั้งต่อมคำ แม่จันทร์ พระธิดาคันธา และหมู่คณะนางในนางกำนัลทั้งหลาย ต่างยกขบวนมายังพลับพลาที่ประทับหน้าปราสาทหลวง

มาถึงก็ตรงไปเข้าเฝ้าพญาพรหมทัตและพระมเหสีสิริพิมพา ทุกคนต่างปิติยินดีในการมาครั้งนี้ของต่อมคำ

ไม่นานนัก ขบวนของพระอินทร์ก็ค่อย ๆ ลอยต่ำลงมาจากฟากฟ้า

"วู้..วู้...มานู่นแล้ว" ชาวเมืองชี้มือบอกกันยกใหญ่

"วันนี้มีนางฟ้านำทางมาด้วย"

"แม่เจ้าโว้ย สวยจริง ๆ พับผ่าสิ"

เหล่านางฟ้าลอยอยู่ลิบ ๆ ทรงเครื่องกันอย่างแพรวพราว เสียงเครื่องประดับสร้อยแหวนกำไลกระทบกันดัง กรุ๋งกริ๋ง...กรุ๋งกริ๋ง และมีกลิ่นหอมชวนชื่นใจกำจายมาแต่ไกล ๆ

"นางฟ้าทั้งสวยทั้งหอมอย่างนี้นี่เอง" ชายหนุ่มบางคนถึงกับเพ้อ

แต่นางฟ้าไม่ได้ลอยต่ำมาใกล้ ต่างจากพระอินทร์ที่เหาะมาลอยอยู่ใกล้ปะรำพิธี และวันนี้ท่านทรงเครื่องมาอย่างอลังการเต็มยศ...

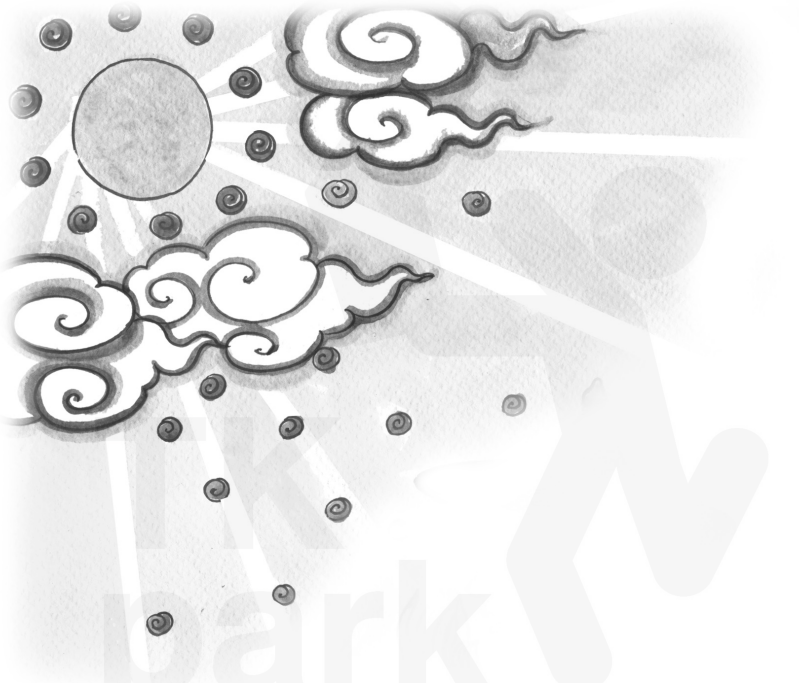

ทุกคนพนมมือไหว้สาพระอินทร์และเทพยดานางฟ้าทั้งหลาย พร้อมกับเสียงสวดมนต์ดังแผ่วขึ้นมาจากพระและผู้ร่วมพิธี

เสร็จพิธีการสักการะไหว้สาเทวดาแล้ว การตอบปัญหาธรรมของเทวดาก็เริ่มต้นขึ้น ซึ่งวันนี้มีเพียงข้อเดียว และเป็นข้อที่ต่อมคำจะต้องใช้ปัญญาญาณทางด้านธรรมะมาตีความ จึงจะไขปริศนานี้ได้

“เป็นอย่างไรเล่าต่อมคำ หวังว่าเจ้าคงจะมีคำตอบให้เราได้นะ”

พระอินทร์ทักทายต่อมคำ และถามต่อ

“เราตั้งคำถามข้อนี้ไว้ว่ากระไร”

"พระองค์ทรงถามว่า อะไรที่รุ่งเรืองทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า"

"แล้วเจ้าจะตอบว่าอย่างไร"

ต่อมคำอยู่ในอาการสุขุม กล่าวตอบอย่างช้า ๆ ชัด ๆ ว่า

"คำว่าโลกนี้ คือผู้ที่อยู่ในชาติภพปัจจุบันนี้ วันนี้"

"ส่วนโลกหน้า หมายถึงผู้ที่ได้ไปเกิดในชาติภพหน้า เป็นอนาคต"

"ฉะนั้น ถ้าต้องการความเจริญรุ่งเรืองทั้งในชาติปัจจุบันนี้ และในชาติหน้าหรือโลกหน้า"

"จะต้องเป็นคนที่ปฏิบัติธรรมจนมีปัญญา รักษาศีลห้า หรือศีลแปดอยู่เสมอ"

"และยังประพฤติตนเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เสียสละ ให้ทาน มีเมตตา"

"ไม่มีจิตใจละโมบ คิดคดอยากได้ของของผู้อื่น"

"นอกจากนี้ ยังมีความกตัญญู ตอบแทนบุญคุณผู้มีพระคุณ"

"เช่น อุปถัมภ์ค้ำชูดูแลพ่อแม่ในยามป่วยไข้และชราภาพ เชื่อฟังและนับถือผู้เฒ่าผู้แก่"

"เมื่อทำได้ดังนี้แล้ว จะมีความสุข ความเจริญรุ่งเรืองในชีวิต"

"ประกอบกิจการใดก็ประสบผลสำเร็จ ทั้งในชาตินี้ วันนี้ และมีผลไปถึงอนาคตในชาติหน้าด้วย"

หลังจบสิ้นคำอธิบายในปริศนานั้นแล้ว เสียงสาธยายมนต์ และเสียงสาธุการด้วยภาษาที่มนุษย์ทั่วไปจะแยกโสตการได้ยินได้ยากว่าออกเสียงอย่างไร ดังแผ่ว ๆ แว่ว ๆ ซ้อน ๆ มาแต่ไกล ๆ จากบนสวรรค์

นั่นเป็นนิมิตที่ดี บ่งบอกให้รู้ว่า "ต่อมคำตอบถูกต้องแล้ว"

เมื่อชาวเมืองแน่ใจว่า เป็นคำตอบที่ใช่แน่แล้ว พากันโห่ร้อง แสดงความยินดีปรีดากันถ้วนหน้า

บางคนก็หันมาคุยกันถึงความฉลาด มีความสามารถในทางธรรมของต่อมคำ

เสียงเรียกชื่อต่อมคำ ต่อมคำ ดังมาเป็นระยะ ๆ จากคนหนุ่มที่คึกคะนอง บ้างก็ออกมาตบมะผาบทำท่าต่อสู้กันด้วยมือเปล่า บ้างก็ขับซอแสดงความดีใจแตกต่างกันไป

“เป็นอันว่าการตอบปัญหาปริศนาธรรมของเจ้า เจ้าตอบได้ถูกต้องทุกข้อ” พระอินทร์กล่าวขึ้น

“ตอนนี้เหลือเพียงการประลองตีคลีแข่งกับเรา เพื่อแสดงความสามารถอีกด้านหนึ่งของเจ้า เจ้าพร้อมหรือยังต่อมคำ”

ต่อมคำสูดลมหายใจเข้าไปเต็มปอด เพื่อให้เกิดความกล้าและความเข้มแข็งขึ้น เนื่องจากต่อมคำไม่เคยตีคลีมาก่อน ได้เพียงลองหัด ๆ เล่นเมื่อไม่กี่วันมานี้

“เรามีม้าให้เจ้าเลือก”

องค์อินทร์ท่านเมตตา เปิดโอกาสให้ต่อมคำได้เลือกม้าจากสวรรค์ฝีเท้าดี ลักษณะดี

ม้าตัวงาม ๆ ปรากฏต่อหน้าให้เลือกละลานตาไปหมด

ต่อมคำไม่รู้จะเลือกตัวไหนดี ในใจตั้งจิตกำหนดเอาว่า

“ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เมตตา ช่วยดลใจให้เลือกม้าดี รู้ใจ ไม่พยศ ด้วยเถิด”

ด้วยผลบุญที่ต่อมคำได้ทำทั้งในชาติปัจจุบันนี้ และในชาติที่ผ่านมาทำให้เกิดปาฏิหาริย์บางอย่างขึ้น

เพราะยังไม่ทันที่ต่อมคำจะได้เลือกดูม้าที่ต้องชะตากัน จู่ๆ ก็มีม้าเดินออกจากแถว มายืนอย่างสง่าต่อหน้าต่อมคำ

พระอินทร์เห็นต่อมคำทำหน้างงๆ จึงบอกว่า

"เอา เอาตัวนี้ไป เจ้าขาวปลอดนี่แหละ มันฉลาดดี ถ้าขืนรอให้เจ้าเลือกเองจริงๆ มีหวังเราคงรอจนตะวันชิงพลบนั่นแหละ กว่าเจ้าจะเลือกเสร็จ"

ต่อมคำยกมือไหว้ขอบคุณเทวดา และม้าสวรรค์ แล้วตรงไปจับๆ สัมผัสให้ม้าคุ้นชินเสียก่อน

จากนั้นก็กระโดดควบ เจ้าขาวปลอดเองก็ช่างฉลาดรู้ใจสมคำพระอินทร์ชม พอมีคนมาขี่มันเท่านั้นแหละ มันออกอาการลิงโลด เป็นม้าคึกคักขึ้นในบัดดล

เจ้าขาวปลอดร้องไปวิ่งไป ทำท่าน่าเอ็นดู

"มาทีนี้ เราก็มาเริ่มประลองกัน" พระอินทร์ร้องท้า
"เจ้าเลือกแล้วกัน ว่าจะเอาด้านไหนเป็นแดนของเจ้า"
เมื่อต่างเลือกเขตเลือกแดน กำหนดจุดที่หมายไว้เรียบร้อยแล้ว
นางฟ้านางหนึ่งส่งไม้ตีให้พระอินทร์และต่อมคำ
"เจ้าเริ่มก่อน เราต่อให้..." พระอินทร์ยอมให้ต่อมคำเป็นฝ่ายเริ่ม
แล้วนางฟ้าจึงโยนลูกกลม ๆ เล็ก ๆ เข้ามากลางอากาศให้ต่อมคำ
นั่นเป็นการบอกว่า การแข่งขันประลองคลีได้เริ่มขึ้น ณ บัดนี้แล้ว

...กึ่บ.....วึ่ด.....หวึด.....กึ่บ.....วึ่ด.....

เสียงตีเสียงกระทบ ต่างฝ่ายต่างผลัดกันตีให้ลูกกลม ๆ นี้เข้ามาสู่ที่หมายของตนให้ได้แม่นยำที่สุด

ขณะนี้ สิ่งที่ทุกคนได้เห็นเมื่อแหงนหน้าดู คือภาพคล้ายเทวดาสององค์ขี่ม้าสีขาว เหาะไปเหาะมา อย่างสง่างาม ในมือถือไม้ยาว กำลังตีลูกกลม ๆ อยู่บนนภากาศ

ชาวเมืองทั้งหลายพากันจ้องมอง ตาแทบไม่กระพริบ เพราะทั้งสองฝ่ายมีฝีมือสูสีกันเหลือเกิน

และถึงแม้ว่าต่อมคำจะมือใหม่หัดตี แต่ก็ทำเต็มที่ ซ้ำได้ม้าขาวปลอดม้าวิเศษที่พระอินทร์ทรงประทานเลือกให้ ก็ยิ่งเพิ่มความแคล่วคล่องว่องไว รู้หลบรู้รับ รู้จังหวะ รู้เชิงดี

จวนเจียนจะหมดเวลา พระอินทร์เห็นว่าต่อมคำเป็นผู้มีจิตใจกล้าหาญ แน่วแน่ ไม่ขี้ขลาดยอมแพ้ ทั้งที่ตนเองไม่เก่งไม่ถนัด แต่มีความองอาจยิ่งนัก น่าจะเป็นผู้ปกครองไพร่ฟ้าได้ดี พอตี ๆ ไป ก็แสร้งทำท่าเหมือนไม่มีเรี่ยวแรง จนตีพลาดอยู่บ่อย ๆ

ต่อมคำเห็นพระอินทร์ทำท่าจะหมดแรง จึงตกใจ กลัวพระอินทร์จะพลัดตกจากหลังม้า

ครั้นหมดเวลา เมื่อกรรมการอย่างนางฟ้าไปดูยังที่หมายของแต่ละฝ่าย ก็เห็นว่า ต่อมคำตีได้แม่นยำที่สุด

"สรุปว่า เจ้าต่อมคำ เป็นฝ่ายชนะเรา"

สิ้นเสียงพระอินทร์พูดจบ เสียงโห่ฮิ้ว ร้องยินดีลั่นไปทั้งปฐพี

พระอินทร์ผินพระพักตร์มายังพญาพรหมทัต สั่งสอนว่า

"เจ้าเป็นกษัตริย์ต้องหนักแน่น มั่นคง และเที่ยงตรง ไม่หลงในคำของผู้อื่น"

"และไม่ควรดูคนที่รูปลักษณ์ภายนอก ควรดูที่จิตใจ หรือคุณงามความดีของคนนั้น ๆ"

"ต่อมคำเป็นคนดี มีใจเมตตา มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ มีจิตใจอ่อนน้อม จึงทำให้ได้พบแต่สิ่งที่ดี มีความเจริญ"

"ตอนนี้ต่อมคำซึ่งเป็นตัวแทนของเจ้า มาตอบปัญหาเราจนครบและถูกต้อง จึงเป็นผู้มีปัญญาและมีธรรมะในใจ"

"ทั้งยังตีคลีชนะเราได้ด้วยความอดทนและกล้าหาญ ดังนี้แล้วเจ้าต้องทำตามสัญญาที่ประกาศไว้"

พญาพรหมทัตไหว้พระอินทรา แล้วกล่าวตอบว่า

"หม่อมฉันไม่ลืมสัญญาดอก เสร็จการในครั้งนี้แล้ว จะไปถือศีลปฏิบัติธรรมที่วัด แล้วให้ต่อมคำเป็นผู้ดูแลปกครองบ้านเมืองสืบต่อไป"

"ดีมาก ๆ เราเองก็หมดหน้าที่ตรงนี้แล้ว ขอให้เจ้าทุกคนในที่นี้ประกอบแต่คุณงามความดี หมั่นทำบุญและรักษาศีลไว้ เพื่อความสุขความ

เจริญของชีวิต ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า”

“สาธุ สาธุ สาธุ” ทุกคนเปล่งเสียง พนมมือและกราบโดยพร้อมเพรียงกัน

ขบวนเทวดาและนางฟ้าเหาะเหินกลับสวรรค์ไปหมดแล้ว ครานี้เหลือแต่ผู้คนชาวเมืองที่ยังปักหลักรอชื่นชมในบุญญาบารมีของต่อมคำ

และแล้วนาทีที่หลายคนรอจะได้ยินก็มาถึง เมื่อพญาพรหมทัตประกาศให้ต่อมคำเป็นกษัตริย์องค์ใหม่ สืบทอดราชสมบัติต่อจากพระองค์ และยังประทานสมบัติให้อีกมากมาย

ต่อมคำได้ให้สัตย์ปฏิญญาว่า จะปกครองบ้านเมืองโดยชอบธรรม และจะทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป

TK park อุทยานการเรียนรู้

คำอธิบาย

อ้อมล้อม	คือ	กลม ๆ ป้อม ๆ
ต่อมคำ	คือ	จุดสีทอง

ประวัติย่อผู้เขียนเรื่อง

อ.อรพิน ลือพันธ์

การศึกษา

- ปริญญาตรี ภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ปริญญาโท ภาษาและวรรณกรรมล้านนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ปัจจุบัน

- อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น
- วิทยาลัยนาฏศิลปเชียงใหม่
- อาจารย์สอนเสริม มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ประสบการณ์

- สอนนักศึกษาวิชาการใช้ภาษาไทย ไทยศึกษา และวรรณกรรมศึกษา
- สอนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓-๖

ผลงาน

- วิทยานิพนเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมบทซอของบัวซอน เมืองพร้าว”
- บทความเรื่อง “บทเพลงแห่งวิญญาณล้านนา : จากซอพื้นบ้านถึงซอสตริงยุคปัจจุบัน”

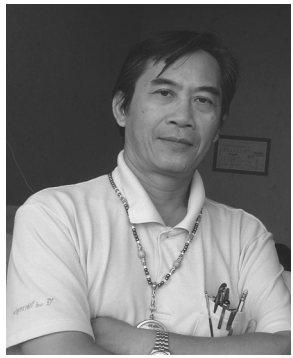

ประวัติย่อผู้วาดภาพประกอบ

นางธนชัย มณีวรรณ์

วัน เดือน ปีเกิด

๒๓ กันยายน ๒๔๙๔

ที่อยู่ปัจจุบัน

๑๐๗/๑๔๑ ถนนเชียงใหม่-ลำพูน ต.หนองผึ้ง อ.สารภี จ.เชียงใหม่ ๕๐๑๔๐ โทรศัพท์ ๐๘-๖๗๒๘-๘๑๗๘

การศึกษา

- ปริญญาตรี ครุศาสตร์บัณฑิต เอกภาษาไทย โทศิลปะ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง จ.ลำปาง

สถานที่ทำงาน

โรงเรียนกาวิละอนุกูล จ.เชียงใหม่ ๒๒/๒ ถนนสันนาลุง ต.วัดเกต อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ๕๐๐๐๐

ประสบการณ์การทำงาน

- ๒๕๑๔ ปัจจุบัน เป็นครูสอนวิชาศิลปะ
- ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว สำนักดาบอารียเมตต์ อ.หริภุญ จ.เชียงใหม่

ผลงานที่สำคัญ

- ศิลปะการใช้อาวุธไทยล้านนา
- ศิลปะการใช้อาวุธไทยโบราณ กระบี่กระบอง
- หนังสือเขียนประกอบภาพ งานวิชาการ

เปิดโลกกว้างแห่งการเรียนรู้ บนรากฐานภูมิปัญญาท้องถิ่น

การจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค เป็นภารกิจสำคัญประการหนึ่งของสำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) เน้นการถ่ายทอดบทเรียนการจัดการการเรียนรู้ภายใต้บริบทวัฒนธรรมและความสนใจที่สอดคล้องกันของคนในท้องถิ่น เพื่อกระจายโอกาสให้เด็กและเยาวชนไทยสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

โครงการนิทานพื้นบ้าน 4 ภาค เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานเพื่อจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค โดยจัดทำเนื้อหาสาระในรูปแบบที่เด็กและเยาวชนสนใจ ซึ่งสามารถสื่อให้เห็นความเป็นตัวของตัวเอง ได้รับรู้ถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าในท้องถิ่น รวมทั้งการรักษาและสืบทอดมนต์เสน่ห์แห่งนิทานพื้นบ้าน

หนังสือชุดนิทานพื้นบ้าน 4 ภาค ประกอบด้วยนิทานภาพสำหรับเด็กอายุไม่เกิน 9 ปี และวรรณกรรมสำหรับเยาวชนอายุ 10-18 ปี สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ดำเนินการจัดพิมพ์แล้วเสร็จ และกระจายเผยแพร่ทั่วประเทศแล้ว ดังนี้

นิทานภาพภาคใต้

จำนวน 6 เรื่อง

- จารอกีตอ
- เมืองน่าอยู่ที่หนูรัก
- ไก่โกงมูสัง
- เปาะแซเดาะกับซามะ
- ไข่นุ้ยกับแพะน้อยในวันฮารีรายอ
- ซีงอ : เจ้าป่าผู้กล้าหาญ

วรรณกรรมเยาวชนภาค

จำนวน 6 เรื่อง

- ซาไก
- พระเศวตสุรคชาธาร
- รายอฆอแน
- จาโต : เล่ห์กลบน
- วัดถ้ำคูหาภิมุข
- แดนคนธรรพ์

นิทานภาพภาคเหนือ

จำนวน 5 เรื่อง

- ห้าสหายปราบยักษ์
- เชียงใหม่เมืองบุญ
- เพลงละอ่อน
- พึ่ฉ่อ...ไก่ผู้พิชิตพระอาทิตย์
- ดาววีไก่น้อย

วรรณกรรมเยาวชนภาคเหนือ

จำนวน 7 เรื่อง

- ผู้เฒ่าเล่าไว้
- กำพร้าบัวทอง
- จันตะคาด
- หมาขนคำ
- นิทานของอุ๊ย
- อ้อมล้อมต่อมคำ
- ผีม้าบ้อง

นิทานภาพภาคตะวันเฉียงเหนือ

จำนวน 5 เรื่อง

- ช้างดื้อ
- อีเกิ้ง...เดือนดาว
- เมืองมหาสารคาม
- เสี่ยงฮัก เสี่ยวแพง
- ฮีตสิบสอง

วรรณกรรมเยาวชนภาคตะวันออกเฉียง

จำนวน 7 เรื่อง

- ผีผึบพึ้ม
- ผจญภัยเมืองฟ้าแดด
- สินไซ
- ตำนานขูลูกับนางอั้ว
- อภินิหารบาดาลนคร
- เรื่องเล่าเจ้ากำพร้า
- ท้าวข้อหล้อ

เมื่อนางจันทร์กลับจากนา นางได้แต่พิศวง
ว่าเหตุใดบ้านช่องจึงสะอาดสะอ้าน ข้าวของ
จัดวางอย่างเป็นระเบียบ ซ้ำกับข้าวกับปลา
ก็ทำไว้เสร็จสรรพเรียบร้อย ทั้งที่ไม่มีใคร
ที่เรือนเลยนอกจากอ้อมล้อมต่อมคำ

TK park
อุทยานการเรียนรู้

ชุดวรรณกรรมเยาวชนพื้นบ้าน
สำหรับเด็กและเยาวชนอายุ 9 ปี ขึ้นไป

ISBN 978-974-287-817-7
9 789742 878177
130 .-